

2018.

HAÁSZ
IRÉN

ÉN HITTEM

* versek *

Tartalomjegyzék

<i>Mindennapi dolgaink</i>	8
Szükség	8
Lélek	9
Egy költőhöz	9
Tóth Árpádhoz	10
Hol a boldogság mostanában?	11
Költők, sírban.....	13
Ma is, mint régen	14
Mert kell	15
Én hittem	16
Szüret.....	17
Várakozás	18
Várakozás - hexa.....	19
Egy hajléktalan halálára.....	19
A szó	22
Én nem tudtam, kérem.....	23
Fekete István emlékére	25
Erény.....	26
Argó	27
Szavak	28
Farkasok.....	28
Budapest.....	30
Vágy	33
A költészet	33

Nosztalgia	34
„A verselő asszonyok”-hoz	36
Mélybordó rózsafa	37
A szélhámos	38
Volt, van, lesz	38
Éjszakai járat	39
Ihlethiány	41
Kányádi Sándornak	42
A nagyszülők	43
Békesség	44
Sakkfigurák	45
Egy ifjúról	46
Március	47
Örvény	48
Kuba, villanások	48
Önvizsgálat	52
Úri világ	53
Költészet	54
Fukusima	54
Kinek tartozol számadással?	55
Miért?	57
Jóslat	58
Balaton	58
Tavaszi virágözön	59
Mélyvörös borral üzettek gondot	60
Rákóczi fája	61

Nyári melegben	62
Apám, anyám.....	63
A biztonság viszonylagossága.....	64
A sárga ing	65
Ne bánts mást	65
Lózung	66
Csak egy esélyt!	67
Piroska	68
Attila	69
Sötétség.....	70
Engesztelő	71
Önbizalom	72
Hej, ha egyszer	72
Csőd.....	73
Az ó-szódásüveghez.....	75
Hé, vigyázz!.....	76
Dilemma	77
Boldogság	78
Múló idő	79
Újra és újra	80
Őszutó.....	80
Múljon hamar.....	81
Szépet, gyermekeimnek	82
Fásultan	83
Asszonyom.....	84
Álmok.....	85

<i>A szeretetről</i>	88
Két galamb.....	88
Tudd, hogy szerettelek... ..	90
Szorítsd kezét	92
Szeretet	93
Azok a régi, drága mamák	94
<i>Vidáman, pajkosan</i>	97
Rémítő kilátások	97
Pápua ebéd.....	98
Ariel	99
Látogatás	100
Vacak	100
Három barát	102
Limerickek	103
Csillagokon, Tejúton át	105
Esküvőn	106
Tiszteletlen „Szegény Zsuzsi...”	108
Kikeleti mese	109
Agglegény siráma	110
Törpeség.....	112
Az utolsó kenet.....	113
Egyenes szívás	114
Közembertelen	116
Ivóban.....	117
Pikáns Párizs	118

Kedvesek.....	119
Kosár	120
Film	122
Csíkos krimi.....	125
Egy művész udvara	125
Szüreti mulatság	127
<i>Ünnepeink</i>	130
Haza	130
Kíábrándult dal	132
A költő	133
Tavaszi gondolat.....	134
Március 15.	135
Isaszeg	136
Széchenyi	137
Locsolóversek	139
Locsolóversek	140
Édesanya.....	140
Édes Anyák	141
Ember	142
Útravaló	143
Iskolaszünet.....	144
Hazafiság	145
Az eldobott kenyérre.....	146
Magyarság	147
Régóta mondják	148

Régóta mondják	148
Holtak napján sírodnál	149
Fejfasimogató	150
A temetőkertekben	151
Mindenszentek	152
Halloween.....	153
Árnyak.....	153
<i>Karácsony táján.....</i>	155
Éjjel van...	155
Karácsonyváró	156
Szív rebben, sejti.....	157
Jégtükör, hómadár	158
Betlehem, jászol	159
Vízkereszt	160
Advent	161
Újszülött év.....	161
BUÉK	162
Farsang	163

A fedőlap fotóját Lars van de Groot készítette

ISBN: 978-615-00-1788-4

Mindennapi dolgaink

Szükség

Szél imbolyog a víz felett,
sirály csap le vadul,
és rázva bársony permetet,
ezernyi vízcsepp hull.

Emelkedik, majd lezuhan,
s fakón íveli át
a kényszerrel párosodott
halál pillanatát.

Mert étel kell, mert levegő,
mert víz és szél és Nap.
Szükség kovácsolta erő
a leghatalmasabb!

Állat vagy! Én is! Mind azok!
A civilizált máz
oly olvadékony, mint a hó,
s képmutató. Vigyázz!

***

Lélek

A test hullámos, rózsaszín papír,
a lélek rá fátyol-sorokat ír,
ködös, tintás pacák elmosódó
foltjaiba hull lágyan, mint a hó.

Jelzi kézmozdulat, szemrebbenés,
száj szegletében ülő nevetés,
ezernyi gesztus, tovalebbenő,
szívünkbe ékelt, kódolt múlt idő.

Jele: bánatos könnyek zápora,
vagy mint tegnapi, kihűlt vacsora:
dúlt arcra fagyott indulatos ránc.
Tart míg csak élsz, szédelgő lélektánc,

testetlen, oszló pára árnyakban,
dús képzelet, mely megfoghatatlan.
De nélküle a test homályos szem,
üres gyümölcshéj, jövőtlen jelen.

***

Egy költőhöz

Lásd hercegem, ha fonnyad is a dal,
görbül a test, s a papír pöndörödne,
a sok megélt szépség álmot adott örökre,
s hajlik a fűz, de nem fekszik a földre...

Lásd sorsodról, ha elhasznált is már,
de meg is edzett, szellemed növesztve,
s esendő testbe tapasztalást töltve
hajlik a fűz, de nem fekszik a földre.

Húzd hercegem magad, ha szolgád nincs is,
S fájdalmak lesnek éhesen körözve,
kiálts akár, verítékben fürödve,
mert hajlik a fűz, de nem fekszik földre.

Míg hercegem, a száj szavakat szólhat,
S lesz szomjazó, aki megköszönje,
lemondásra ne törj, csupán örökre:
mert hajlik a fűz, de nem fekszik földre.

***

Tóth Árpádhoz

Előtte már hamvassá vált az út,
s árnyakkal zuhant teste át a parkon,
hogymint rásimítson babérkoszorút,
holt, nagy költők díszét a túlsó parton,
hol idő sodrán remegő fényként
parázslék, lobban lírája szépsége;
s ő szelíden lebegő szellemlényként,
csipkelődő humorával nézze...

Szépség, szelídség csendes áhítata
burkolta gyolcsba féltőn szavait,
s gondolatait, melyek mint kisbaba
ámulják egyre rímsugarait.

S álmodozva, napkeltéktől igézve,
mely szikrákat szór szét a Körúton,
s csókot lop dolgos munkáslány kezére;
– lelkemben őt már oly közel tudom,

mint ég csillagai sosem lesznek,
mert közöttünk, s köztük túl mély az űr;
de lélektől lélekig hidat vertek
már versei; s szívemben remény gyűl,
apró cseppekben, mint a gyöngyszemek,
hogymásoknak is e hídon visz útjuk;
s hogy e költői, közös őrhelyen
talán egymást is elfogadni tudjuk...

***

Hol a boldogság mostanában?

Hol a boldogság mostanában?
Élettársak perpatvarában,
mikor a kék madarak helyett
tányérok és kések repkednek?

Hol a tisztesség mostanában?
Utcasarki nő vigyorában,
ki magát riszálva kelletti,
és testét közszemlére teszi?

Hol az oltalom mostanában?
Lány kiszolgáltatottságában,
kit strichelni útszélre dobtak
prédául mocskos férfiaknak?

Hol a szerelem mostanában?
Virágzik-e még lányszobákban,
vagy mint érdektől fonnyadt rózsza
hever az utcán leszakítva?

Hol a szeretet mostanában?
Janus-pap szemforgatásában,
ki fennszóval hint szép elveket,
miközben megront gyermekeket?

Hol a barátság mostanában?
A politika mámorában,
hol társaságok és szerelmek
szűnnek meg fehér asztal mellett?

Hol a szerénység mostanában?
Pozíciók halmozásában,
melyeket pénzéhség vezérel,
s érdemtelen osztanak széjjel?

Hol az öntudat mostanában?
Orvosok fanyar mosolyában,
kik esküt és hazát feledve
elvonulnak vagyont keresve?

Hol a félelem mostanában?
Bőrfejek masírozásában,
kik a jog laza kereteit
bősz indulattal feszegetik?

Hol az igazság mostanában?
Jogászok irathalmazában,
kik megzsarolni sem haboznak,
s törvényt maguk hasznára hoznak?

* * *

Költők, sírban

Fehér lapra szegény Attila
ha élnél most, mit írnál sírva?
Nincs már gyár a kapszlit kapdosni,
selymet szőni, fonalat fonni,
munkásnak lenni sem dicsőség,
ma már nem dönthetnéd a tőkét.

Szegény Miklós, ha újra élnél,
utcán sétálva mit remélnél,
ha látnál masszázsozó gárdát,
mellükön öklömnyi kokárdát,
s mozdulatukban elszántságot
mely téged már halálra gázolt?

Te szegény Endre, mit írhatnál
új világban, ha foroghatnál?
Látnád, az új dalok nem újak,
a múltat hozza el a holnap,
s avított elvekkkel, leporolva
ugyanazok háznak újra.

Szegény Sándorunk, mit tehetnél,
szabadságoddal mit kezdenél?
Voksot, mint régen, adják-veszik,
a versenyt kenőpénzzel nyerik,
s néhány feledékeny borissza
a királyságot hozná vissza.

És ma sincsen biztos állása
költőnek, felkopik az álla...

***

Ma is, mint régen

Koszorú kis mancsát portálhoz nyomva
bámul befelé két kisgyerek...
Ma is, mint régen, sóváran lesnek
csábos tortát, habos krémeket...

Mennyek kapuja kinyílik néha
s utcára árad vanília,
kókusz és kávé, fahéj és narancs
illata; valóságos orgia.

Tágult cimpákkal – ma is, mint régen –
szívnek orrukon illat-özönt,
míg anyjuk mellén babát szoptatva
fásultan viseli el a közönyt...

Útszélen ül. Papír poharában
még alig csörög néhány garas...
jótét járókelők adománya
ma is, mint régen... sovány vigasz...

Háború előtt koldult egy nő itt,
s nem tortára! másra sem jutott;
családja gyomrát éhség facsarta,
pont mint ezeknek... s folyónak futott...

Hogy történhet meg újra s újra?
Legyen Bizánc vagy atom kora,
hogyan emberek halhatnak éhen,
mert nem jut ebéd vagy vacsora...?

Ma is, mint régen... dicső Fejlődés...
Ugyan mit ér? Mit ad fajunknak,
ha annyit nem tudtunk elérni:
Embernek érezzük magunkat...

***

Mert kell

Már nem tudom, miért kezdtem el,
de elkezdtem, mert kell...
A kényszer zúgott fel bennem,
vagy másik ősi jel?
A sürgetés, a vágy szava
mozdította kezem
vagy régi félsz pillanata
bújt elő lelkemben,

hogy nincs tovább, hogy nincs idő,
hogy holnap vége lesz,
de előbb még neked, neki,
meg kell hogy írjam ezt...?!
S jöttek szavak, sorok, zenék,
áradón, mint patak,
s míg kortyoltam, a gát voltam,
melyben elakadtak...
Hömpölygött, zúdult végtelen,
hogy teltek a lapok,
s kényszertől, szótól részegen
ma sem nyugodhatok.

***

Én hittem

Én hittem a rakpart alsó kövén,
hogy ami ott elúszik előttem
a történelem fátylába merülten,
igaz; bár közhely az: szinte törvény
ma már, hogy mocsok, folt kenődik rá.
Mégis hittem, hogy igazság, eszme
évszázadok sodrásán kövesztve
megnőhet, s hajt, mint szökkenő virág.

Mert hittem, hogy emberi gondolat,
mely zavaros, bölcs s nagy, mint egy folyó,
ösztönt legyőzni képes. S most fogyó
reménnyel nézve a hullámokat

fecsegő felszín hallok, elvtelen
s hiteltelen káoszt. Összefogás
hajóvontája messze úszott már,
akár a hit tutaja lelkemen.

***

Szüret

Még szól, zenél a szerenád,
tücskök éji dala,
de nem hallgatja már tovább,
a Nyár bezárja ablakát,
az ifjú lány elnehezült,
virága hullt, heve lehűlt,
s elhalkult kacaja.

Még tétován, habozva áll,
míg kint az Ősz vigad,
de elrévülten tudja már,
bohém udvarlóján, madár-
fütytyös menyegzőjükön túl
reá feledés fátyla hull,
ha új napja virrad.

Rövid udvarlása alatt
az Ősz elé szórta
minden kincsét, mit dúlt kamasz
első szeretőnek fakaszt,
s lakodalmuk, e víg szüret,
hol musttal forr a szürkület,
s diót nyel a torta,

már csendet vetít előre,
hol Tél, a zord após
álmodni zavarja őket,
hóval hinti a tetőket,
vermeket zár, madarat úz,
holt termésekből láncot fűz,
hogyan elnémul a jós.

***

Várakozás

Mint állhatatos szű a rózsafa bútorban perceg,
oly konok egykedvűséggel morzsálnak a percek.
Szűk folyosó. Libazöld fal előtt padok állnak,
ingerel most ez a szín, sorompót szab a vágynak.
Nyílik az ajtó, ha új nevet fröcsköl a térbe,
várakozók lesik, sorra kerülnek-e végre?
Nincs türelem, máris pattanni készek a lábak,
nyúlik a nyak, idegek vitustáncokat járnak,
kéz dobol, megfeszült izmokban áradó nedvek
űzik a vért, sebesen lemezek ülepednek.
Ugrálni kéne, reped már a ránc feszült álca,
nyugtalan öröl a gond, az ítéletre várva.
Nem könnyörül az idő monoton kopogása,
gyűlik a félsz, a remény egyre húzódik hátra.

Várákozás – hexa

Mint vén, állhatatos szű száján rózsafa perceg,
oly konok egykedvűséggel morzsálnak a percek.
Szűk folyosó. Libazöld fal előtt nyívó padok állnak,
hergel most ez a szín, gátat szab a tétova vágynak,
elmenekülnél, futván futva a távoli tájnak.

S lassan nyílik az ajtó, új nevet ejt ki a térbe,
tikkadt várákozó lesi, sorra kerülhet-e végre?
Nincs türelem, már-már ugráshoz készek a lábak,
nyúlik a nyakszirt, vert idegekben pang az alázat,
méreg váltja a békét, fojtott csend is alábbhagy.

Rángó kéz dobol, álmos, gyűrt izmokban a nedvek
űzik a vért, sűrű lemezek pirosán ülepednek.
Ugrálnék én is, reped ím az a sápatag álca,
nyugtalan őről a gond, ítélet végzete várja.
Nem könnyörül rajtunk az idő monoton kopogása,
gyűlik a félsz, a remény némán húzódik imákba.

***

Egy hajléktalan halálára

Nem árnyas ciprus, büszke rózsák
hajolnak díszes sírja fölé.
Köztemetőben hantolták el
ingyen elföldelt társak közé.

Elhadart-e pap egy gyors imát,
vagy kenet nélkül indult útra,
talán kapott egy fa névtáblát
vagy talán nem; senki sem tudja.

Nem fehér ágyban, párnák között,
szerettei körében érte
a halál; magas tűzfalakkal
három bérház hajolt fölébe.
Lebontott, mosott ház helyére
betelepült vásári standok
mögött hevenyészett magának
kidobott paplanokból vackot.

Utolsó napja jól végződött.
Hasa meleg ételtől feszült,
egy kofa ruhát hozott neki,
dohány és pálinka is került,
fagyos hidegben meleg mámor
csalt mosolyt vértelen ajkára,
ahogy felhevült, szikár teste
bebújt papundekli-vackába.

Édes álom reménye feszült
lecsukódó szemhéjain,
híven segítve ábrándozni
múltba vesző szép napjain.
Mert nem volt mindig földre sújtott,
kitaszított, mosdatlan árva;
szép felesége, két nagy fia volt
nemrég, és rendezett munkája.

Ám az érzékek csábtáncában
a nő elhajolt, kitagadta,
s lakás, rokon nem lévén, férjnek
nem maradt más, csupán az utca.

Egyik fia külföldön keres
megélhetést; álló nap lohol,
másikat elkapta, lenyelte
nagyváros bűne: drog, s alkohol.

Előbb otthonát veszttette el;
a némbér érvekre nem hajlott;
bírói végzést lobogtatva
mutatott szívtelenül ajtót.
Menhely, házpincék, aluljáró
mélyén keresett megriadva
letaglózva két négyzetmétert,
hol fejét álmra hajthatja.

Sorstársak kétszer kirabolták,
vicék zavarták el, rendőrök,
sehol sem kapott lassan munkát,
alkalmi étkeken tengődött.
Koldulni is járt utcasarkra,
mélyen lehajtva a fejét,
de abbahagyta; nem bírta győzni
mardosó szégyenérzetét.

Az élet spirálján így csúszott
egyre lefelé; nihil várta,
mikor a mosott ház helyére
települő bazárt meglátta.
Nem kergették el; talált zugot,
csip-csup munkát, élelmet végre,
e lármás, életteli hely lett
szó szerint végső menedéke.

Jól végződött utolsó napja.
Alkohol nyújtott gyors vigaszt,
ölelte álom meleg karja,
hozván szerelmes, szép tavaszt,
hogy szája mosolyra húzódott.
Cigaretája kiesett,
a papundekli felparázslott,
és fellobbantak a tüzek...

***

A szó

Gyilkol a szó,
halálos fegyver
annak, ki vele visszaél...
de hiszed-e, hogy elkanyarodhat
és bumerángxént visszatér?

Épít a szó,
tégla téglára,
barátság, hit emelkedik...

de látod-e, ha rendül a házad,
milyen alapra építkezik?

Mocsok a szó,
ha ocsmány kútfőn
tömény trágárság tárogott...
láttad-e már, hogy gyengéd szájból
egy is virággá változott?

Mámor a szó,
ha szerelembe
fullad, s gyönyöre kábító...
s ha mást simít, érzed, mi kint
okozhat ugyanaz a szó?

Gyógyít a szó,
mákony és gyógyír
ha lelki bánat elvakít...
de sejtet már, hogy élet s halál
között milyen keskeny a híd?

***

Én nem tudtam, kérem

Kérem, én nem is tudtam,
hogy ott méreganyag van...
hiszen veszélyes mérget
nem tárolnak szabadban!
Én nem tudhattam, milyen
a koncentrációja....

Csupán szakértő vagyok,
nem a vegytan tudója!

Kérem, én nem tudhattam,
hogy átszakadhat a gát,
hiszen nem vagyok jósnő,
ki a jövőbe lát!
És nem tudhattam azt sem,
hogy nincs alapozás,
s hogy a dermedt, vörös zagy
megrázhatja magát!

Kérem, én nem is tudtam,
hogy már repedezik...
nekem senki sem mondta,
nem adtak róla hírt!
S munkakörömbe nem fér,
hogy saját szememmel
is meggyőződjek arról,
mit szakértenem kell...

Kérem, én sajnálom a
gyanútlan falvakat,
melyekre reggel rátört
a gyilkos áradat...
Nem én tehetek róla!
Miért kell felelős?
Kárt majd rendez az állam,
abban nagyon erős...

Sok siránkozó! Inkább
még büszke lehetne...
Egy világ figyel most az
ajkai timföldre!

***

Fekete István emlékére

Mikor a szél felhőkazlakat
hajszol nyugatról, s csillagokat
szikráztat a tavaszi égen,
és gólya vitorláz, mint régen;
mikor a téli, dermedt fagyban
madáretetőt töltök lassan
és az alkonyi selymes árnyak
ölelésében álmok járnak;
ha tavasszal, míg illan pára,
májusi erdő gyöngyvirága
fehérlik zsongó bokor alatt;
ha róka a vetésbe szalad;
vidrák vadásznak éji órán,
s nem látni, csak sáros nyomán
elpusztított haltetemek
jelzik a vérengző egyedet;
vagy száraz, zörgő, holt avarom
csípős füstjébe belehallom
vadászpuskák mély csattanását,
hajtók zsváját, friss pogácsát;
vadvacka szárnypergetésében,
szalonkák nászrepülésében,

vagy délre húzó vadlibák
ékében élem újra át
emberségét, súlyos nyugalmát,
könnyed szavai hangulatát...

Nekem már a természet része,
minden kis részének egésze...

***

Erény

Ó, Holdas éj, ábrándos álomképek...
mennyi, mennyi csúfondáros remény,
mely arra vár, hogy orrba vág az élet,
s megtanít, naiv képzet az erény.

Hét főbűn árnyas kalitkája tárva,
szirénhangok csábítanak felé,
ajtaja biz sohasem lesz bezárva,
a harcban ösztön győz, de tudat hal belé.

Erény, erény; angyalmosolyok háza,
de kivesztél e szomorú világból!
Fortyog a Föld, rohanunk pusztulásba,
a remény gyertyája csak pislákolva lángol.

Erény, erény! Sátánkönyvek tárháza,
mely bőven áradhatna szerteszét...
Miért nem ontod kincsed e világra,
hogy elsodorjon bűnt, vak szenvedélyt.

***

Argó

Hej, húzd meg, ereszd meg,
járjon a fűrész,
szép, magas szálfákat vágj szaporán!
Visszatér lászón
mához egy évre
hajót avatni a díszvacsorán...
Mesteri munkám
legyen e bárka,
dicsérje Argosz kezét a világ!
Pallasz Athéné
maga vág hozzá
Dodóna szent ligetében tölgyfát...!
Hajómnak orrát
ácsolom ebből,
szélvészként repít majd vad vizeken...
Hej, az a gyapjú...!
Veszélyes út lesz!
Ám hősökkel osztozom a sikeren,
vagy vészek kínján...
De balsors nem érhet,
hatalmas istenek védelmeznek...
Hát vágjad a lécet,
add kalapácsom,
járjon a fűrész, húzd meg, ereszd meg!

***

Szavak

Gyűjtögetem, mint méh a mézet
egy virágról másikra szállva,
ha már arra ítelt a végzet,
szavakat írok versbe zárva.

Szavak szépsége virágmézem,
táplál, elringat, felkorbácsol,
de megdolgoztat mindenképpen.
Az ihlet ritkán jön magától...

A megfelelőt megtalálni,
hogy másnak is gyönyört okozzon...
Agytekervényt úgy zabolázni,
hogy versem könnyednek látszhasson...

Konzerválni de jó is lenne
hamvát, üdeségét a szónak,
élet elvenni, bízni benne,
s jó szóval fizetni a jónak!

***

Farkasok

Látod? Ködpaplan ereszkedett le,
s kísérteties fényben ég a Hold.
Ily hatalmas és fényes sosem volt,
farkasok úsznak rajta keresztbe.

Földi testvéreik szemük meresztve
nyugtalanul lesnek birkaakolt.
Rés nincs...az ajtó lelakatolt...
zsákmányt itt vadállat ma nem szerezne...

Új irányt végy! Máris fordul a horda,
új szagot fogva követnek vezért,
zord hegygerinceken ügetnek sorba,

s míg korgó gyomruk kívánja a vért,
kiszvadak bújnak üregbe, bokorba,
félve remélik megúszni a vést.

Néma tusák törik csend hangjait,
itt nyúl nyikkan, ott madár felsüvít,
vad horda egy villanásba sűrít
halált, megritkítva az erdő vadjait.

S mint Aiólosz, ha küldi viharait,
szelek a ködfelhőket messze űzik,
hajnal pírját derengő égre tűzik.
Farkashad visszavonja sorait,

dús prémjét hizlalta ma az erdő,
kártékony féreg iszkol már helyére...
Volt Hús! és Vér! zsákmány elegendő...

éhség réme nem szűkül fejébe...
Míg nem jön nála ércesebb erő,
farkas oszt halált kényére-kedvére!

* * *

Budapest

Van egy város, ahol
Szívem sanzont dalol,
ha a dombokról látképét nézem.
Ez a város, ahol
muzsika hangja szól,
s nemcsak borpincék víg negyedében...
Klezmer búja sikong,
basszgitár húrja zsong,
és a jazzbanda pozánja harsog,
opera ringat el,
musicalre felel,
tűzoltó zenekar dobbant marsot...

Dombjain vár vigyáz,
benne száz ódon ház,
kőcsipke koszorúzza a bástyát,
S akik fent laknak ott,
kecses ékszerdobozt,
a mesés Duna túlsópartját látják...
Árpád népe ehelyt
országházat emelt,
díszes köve méltóságot őriz.

Dúlta barbár számos,
mégis áll e város,
újraéled, mint hamvából főnix...

Ebben a városban
régi kilátó van,
lebegő libegő visz a hegyre,
ízes házikoszt vár
kockás abroszoknál,
hogy a vendég csak habzsolna egyre...
Fények andalognak
alvó hársak alatt,
míg vöröslő Nap nyugszik hegy ormán,
csupa szobor és fríz,
faragott fali dísz,
hidat őriz fogatlan oroszlán...

Ez a város, amely
pazar emlékekkel
őrzi, mégis vitatja a múltját.
Nemzedékek s népek
benne jól megférnek,
viszik évszázadok nehéz súlyát...
Ezer éves romok
között ballaghatok,
szigetén virul százezer rózsa...
Ahol nagy alkotók
szabad szelleme szólt,
ez a művészetek pártolója...

Réz és ólomüveg,
cizellált veretek,
barokk paloták rejtik titkaik.
Meghitt útszegletek,
vas kandeláberek,
márványlépcsők sora álomba hív...

Ez egy különös hely,
hőforrás buzog fel,
beteg testeknek jobbulást hozhat.
Finom párába bújt
pazar fürdőket nyújt,
s éjében orfeum szórakoztat...
Csuda parkokat látsz,
nyitott szemmel ha jársz,
állatkertet, feneketlen tavat,
torzpozás vízköpő,
szökőkút, víznyelő
lépten-nyomon az utadba akad...

És az emberek itt
józan elvek szerint
élnek, ám azért álmodni készek,
szíves vendéglátók,
színes társalkodók,
honuk nem vár, csupán meleg fészek...

Talán most már tudod,
mért e város jutott
szívem csücskének első helyére...

Gyere el! Rabul ejt,
de a lánc gyöngyöt rejt...
Hagyd itt szíved szívünkért cserébe!

***

Vágy

Tikkadtan nyúlunk lucskos vászonra
amit ropogós frissre keményített,
és az ágy vak keretére feszített
az égi festő aktokat álmodva,

színeit dobva fehér alapra.
Lusta gondolat-madár verdesés
reked bennünk, amíg a lihegés
fortéja pianóra fakad ma,

s moccanatlan alvássá szelídül.
Feltűzött baldachin, kívül delelő ég,
tárt ajtók, a tájképen szem üdül,
vibráló légben fénynyaláb bőség,
de egyet áhítunk csak minden vágy közül:
jöjjön az este, szűnjön meg – a hőség...

***

A költészet

Máma az ihletnek este kilencre osztottam a randit.
Itt toporgok az úton, szemem vizslatva körbe tekintget.

Lélek sehol, megyek hát, szoba, s ház belül mérgesen ásít,
lhletet várt, s üres házfalat lát csak a kandi tekintet.

Ej, de szeszélyes e látogató eme kései éjben...
Homlokomon zörög, éjfél is elvert pedig már az óra.
Ej, hol a toll, papiros, kutatom sietősen a fényben;
Reggel is lesz, mire ágyamba fekhettek le nyugovóra!

* * *

Nosztalgia

Jaj, mennyi szál köt egy utcához,
ha életünk tanúja volt...

Elvirágzott por és cement
hatalmasnak hitt iskolám,
megfeketedett, összement
az évek rontó folyamán...
egykori méltósága bár
megtört, de szívemben rekedt,
s megrázó a felismerés,
nem volt ő nagy – csak én kis gyerek...

Nagykörút sarkán gesztenyés
melengette kályha felett
dermedt kezeit; gyümölcsét
zacskókba mérte, és nyesett
kesztyűből kifesző ujjal
kapkodott forró szemeket,
kis lapátjával hol az árut,
hol paraszát kotorva meg...

Kies ligetben templom állt.
Nem körmenet vitt csontokat,
de víg búcsúk helyévé vált,
kacaj fodrozott lombokat,
tömeg hömpölygött, móka szállt,
tükrös szív volt a hódolat,
s dévaj legények forgattak
farra csapó fakanalat...

A templom sötét hűvösébe
elvétve tért csak be a nyáj,
s tömjén illatú köntösébe
burkolta zárkózott magány.
De kint tombolt, virult az élet,
bár peremváros útzaján
ott ringott még a sebzett ének;
költőnk szava a Gát utcán...

Ó, mennyi szál köt egy utcához,
ha életünk tanúja volt!
Hogy jajdulunk a változáshoz,
mely emlékmorzsákat rabolt!
Foghíj beépül, festés mást hoz,
s az már nem vonz, át nem karol...
léptemet mégis visszahúzza
szép ifjúságom – Mester utca...

***

„A verselő asszonyok”-hoz

Fivérem, verselő ember,
miért látnánk másképp egymást?
Nőnek szintúgy végig kell futni
az átkozott versenyfutást...

Harcát ugyanúgy vívnia kell
léttel, halállal, szerelemmel.
Mért lenne neki könnyebb teher
Ha viselő a költészettel?

Tán lágyabb, hívebb nő szerelme,
de szebb szó száján nem virágzik,
s nem intenzívebb az érzelme,
de talán jobban kiviláglik.

Foggal-körömmel, szép reményért
vérben, mocsokban kínhalált is
elvisel érted, s gyermekéért,
amíg világ ez a világ itt...

Bár volna nagyobb nő öröme,
több szép sikere, kacagása!
Nők hordják hátukon a Földet,
s jutalmuk sokszor Sors csapása...

***

Mélybordó rózsafa

Mélybordó rózsafa
száz virággal terhes,
harmattal cimboráz,
szerelmeket gerjeszt,
emel vagy sárba ránt
– költészet cinkosa.

Foltos platánfasor
meseországba vonz,
fény-árnyék játéka
lombok között motoz,
húvös áhítata
lep el, ha rám hajol...

Szomorúfűz karol
megbúvó rejteken,
titoktartó ágak
sátora rejt engem,
ha perzselő vágyak
kúsznak hamu alól...

Nyírfa fehér törzsén
csorduló nedve hull,
a zsendülő tavasz
rügyekbe csúcsosul,
s ezer zászlót fakaszt
harsanó légörvény.

Mind közt legkedvesebb
hársfa, a gyógykehely,
illatözöne száll,
messziről bódít el,
főzete felpáráll,
nyugalom kegye lep...

* * *

A szélhámos

...és megszokásból
tantuszra cserélte át
az obulusát...

* * *

Volt, van, lesz

Volt rendezett őskáosz,
elemi napfogyás,
embertelen világból
született változás...
Gyümölcshezó fa volt,
bár éretlen Ádám,
bordájáról markolt
húsa Éva anyám.
Gyermektelen ácsmester,
szeplőtlenség árán
keresztfán végzett fia
áldozati bárány.
Volt, van, lesz... hogy van ez?

Van most szintetikus méz,
cukortalan cukor,
hatás nélküli gyógyszer,
fűből nyert tiszta por.
Van határtalan határ,
bűntelen bűnöző,
sok érdemtelen érdem,
s celeb, lenyűgöző...
Volt, van...lesz? hogy van ez?

Lesz még romlatlan virág
ötven év múlva is?
Lesz termést hozó faág,
iható, tiszta víz?
Vagy génkezelt eleség,
klónozott embermás,
beprogramozott idill,
és nem lesz folytatás?
Tán élettelen élet,
sorstalan a sorsunk,
s majd fogatlan fogasra
felköthetjük magunk?
Volt, van, lesz... hogy lesz ez?

***

Éjszakai járat

...nem félni már,
csak eltűnődni,
széthullt bizalmat egybeszőni,

csak rakosgatni össze újra
riadtan
jog hitébe bújva,
illesztgetni, mint
tört cserepet
a megállóban igyekezett
a busz sofőrje,
aki látta
felszálláskor a kosarába
simulni a kék mázas kancsót.
A darabkák
nagy része megvolt,
de csőstül szakadt rá a mennybolt
az asszonyra, kit
gyúrt kopaszok
eltorlaszolta hátsó ajtót
előbb lökdöstek,
majd míg sírva
kérlelte őket hagynák békén –
lelkét, s kancsóját összetörve
kirabolták
durván röhögve.

Penge is villant!

Esti járat...
Utas alig, az is beszárad
saját kis magány-gubójába,
strucc módján
feszeng ültében mindahány.

Fülek és szemek tágra zárva...

Le is pattantak,
nyomban, amint
megállóban az ajtó kinyílt...

A kopaszok is elinaltak,
és tükrében a buszsofőr
észlelte a megroskadt nőt,
kosarát is,
ami kidőlt
és tört cserepek halmazát...

De vér, az nem folyt legalább...

***

Ihlethiány

Üres az agyam!
szivacs a ködben...
– s még ott sem látszik! –
betűözönben
bújócskát játszik,
rímeket tördel,
majd elhajítja
gyilkos örömmel...

Csak kóstolom a szavakat,
öncenzúrázom magamat,
mint ínyenc, aki válogat,
és végül éhkoppon marad...

***

Kányádi Sándornak

Ki jár amott
a fák hegyén?
Egy huncut szemű,
vén legény,
ki úgy szereti
hegyeit,
mint fazekas
cserepeit,
és a megtartó
irgalom
viszi kezét
a papíron.

Valaki jár
a fák hegyén...
kart karba fűz
vele remény,
hogy élteben
és azon túl
szívünkben
felmagasztosul,
s függőleges
lovak viszik
fekete-piros
verseit...

***

A nagyszülők

A nagymama
kislányként frufrut hordott,
feje búbján óriás
masni trónolt.
Ünnepélyes,
hatalmas szemmel néz rám
a fényképen,
karba tett kézzel, véznán.
Minden gyermek
sötétkék köpenyt hordott,
akkortájt még
nem vágott fel a jó mód,
fehér blúz volt,
ünneplő rakott szoknya;
de az ifjonc
ülőhelyét átadta...

A nagypapa
oroszt tanult az iskolában,
s néha dűnnyög
egy „Moszkva-parti éj”-t a kisszobában.
Még ifjabb volt,
megfordult a világban,
de otthon itt van csak,
e kis hazában,
s reménykedik,
hogyan a gyógyulás eljő;
hogyan talán még
néhány nemzedék felnő;

hogy ami most
fakul, senyved, elpusztul,
unokáknál valahogy újra tisztul...

Bár azt mondják,
tehertől nő a büszke pálma,
jaj, nagyszülők,
mi súlyt raktok a gyöngye vállra...?

***

Békesség

Csendes kis öregasszony a mama,
hullámcsattal tűzi gyér fürtjeit.
Aszott melléből fészekaljnyi sarj
szívott erőt, s elhagyta mindegyik.

Külországba vándorolt némelyik
vagy más vidékre; s volt, ki hamarabb
jutott el abba a kies világba,
hová a mama vágyik néhanap,

amikor már dac kúszik szemébe
pillogva, s fekete lesz a fehér kenyér,
mit löknek neki az asztal végébe
saját házában. De fia nem beszél,

s a mama sóhajt, és meghúzza magát.

Békesség, pár jó szó minden vágya!
Másutt se volna jobb, hisz még nem zavarták
ki tiszta szobából a nyárikonyhába.

***

Sakkfigurák

A király mindent megtehet
de csupán egyet lépet
mert tetteire válaszul
felbolydulhat a parlament.

A királyné fürgén szökell
hol itt, hol ott tündöklük fel
csepp méreg itt, kis pletyka ott –
az ellen erkölcsi halott...

Hogy hátsóját védelmezze
bástyákat helyez hadrendbe
királynak erős vár az Úr
a papság felmagasztosul.

Jogász nem jár rosszul soha
ügyvédből lesz ló figura,
zegzugján kapkodod fejed
legyint, nem is kell értened...

Sok miniszteri megbízott
mint futár tesz szolgálatot
útjain ha szembekerül
legázol kíméletlenül.

S a nép, az istenadta nép
sok feláldozható paraszt
csak araszol és nem teszi
nem teheti meg ugyanazt

éhbért, kislakást, zugpálinkát
jussol, de ömlik rá ballaszt
kenetes szózat áligazság;
talpnyalók szájából malaszt...

***

Egy ifjúról

Fiatal volt. Szemében még
nagy ígéretetek égtek.
Az élet páncélkesztyűjét
felvette, és mint vértet
viselte magán származás,
kor, iskolák varázsát,
belévetett hit emelte
magasba önbízását.
Nem pincéből kapaszkodott,
kilincset sose használt,
– küszöbön arát – buktatóin
család emelte át,
barát-kezek separtek
tisztá ösvényt előtte,
de önzetlenség nem lapult
bennük, csak érdek, pőre,
s mint bivaly hátán az egér,
ha képes rajt’ maradni,
nem érezte, milyen veszély
más hátán célba jutni.
Fiúból férfi lett. Homály
Ego-csírának kedvez;

pökhendi, tipró, akarnok,
csak önmagának kedves,
ki botorul véli, saját
érdeme csak az elért,
és végleg talonban hiszi
a lét páncélkesztyűjét.
Fizetni kell pedig! Számlát
benyújthat ő is, más is.
S lepottyanhat a magasból
a végelszámolásig...

* * *

Március

Alkonyi párákat hoz még az est,
de pilinckázva ritkábbat fest
a hó, erejét veszíti már,
ébredj álmodból,
rongyos határ!

Szél penge éle arcunk szabja,
de már sugárzó napfény rabja.
Hol Hóvirág hagyott jelet,
kövesd Ibolya,
jöjj Kikelet!

Zsongva-zsibongva pezseg a lét,
mint szódavízben savbuborék,
csábít a bűn, mint tiltott alma
piroslott a
paradicsomba'...

Szívünkbe kúszó borzongás ráz
s nyugtalan vérünk porig aláz,
ha kimondatlan, titkos szavak
és mágiák
kibomlanak...

***

Örvény

A tó csokros vizének csobbanása
feszítve húzza színre a habot,
a katlan forr, mint néma zubogásban
fornak agyamban a gondolatok.

Vizek szakadnak szikláról a mélybe
és mint valami ősi állandó,
a pára fojtón telepszik tövébe,
nincs kiút, vagy sehol sem látható.

Kavargó kétség, kínok gyötrelme, mint
betorkolló folyóban az örvény;
de buborékként pattannak el mind,
hol szeretet, tisztesség a törvény.

***

Kuba, villanások

Ereszkedünk. Nyolcvan fok különbség
párafelhőt ont filtereken át.

Ős rettenet: itt a pokoli vég?
vagy megbocsáttatunk, s élünk tovább?

Recseg-ropog a gép,
rémítőn közeleg a föld,
távolodik az ég,
a fellegekből lecsapva
pálmák tetejét súrolja.
Antennaerdőt vált a zöld,
kis utcák szaladnak, parti
házsorok, és zsebkendőnyi
reptér, José Martí.

Kopott fenségű hotel,
pálmák, csempék, stukkó
díszes falak, a kertben
medence bújik, s múltból
örökölt mulató.
Sült banán, tenger zöldség,
s a sütemények mind
mézzel és mázzal csordult,
déli ízlés szerint.
Búvó bár félhomályán
virító tűzvirág,
ördögös fickó kever
koktélt, Margaritát,
koccanó, hús jégkockák
páráznak poharat,
meg se kottyán a koktél,
innád bár egész nap...

Tejcsokoládé bőrk,
keresztezett fajok.
Ruhából kivillanó
combok, mellek, karok,
zene fogja keretbe
a mindennapokat,
belső ritmusra jár a láb,
minden fej bólogat,
s ültében is mozog a far,
ha hallgat is a zenekar...

Blokád növelte öntudat.
Itt Castrót szeretik,
s az antennaerdők alatt
a bűnös múltból megmaradt
autót dédelgetik.
Itt minden sarkon civil áll,
támasztva a falat,
figyelve szó és mozdulat,
s vezetőnket egy éjjelen
csoportjából észrevétlen
kiemelik.

Valutázás a vád...
Csak pénzünk őrizte!
Két nap ádáz
bizonygatás
mire elengedik...

Hegy iramlik a szélnek,
forgója szélkerék.

Pislogó ostorlámpa
mint meghajló derék,
döcögő autósztroda
forgalmat álmodik.
Fidel hős-legendáját
hallgatjuk hajnalig.
Késett vendégek bálja:
grenadírmars-csömör,
hazai pezsgő durran
hozzá, jeges vödör,
újévbe csúszó éjfél.
Himnusz. Disznó-öböl...

Éj kicsorbult fényében
holdfény paroláz,
a mosdólefolyóban
kis krokodil tanyáz,
vagy olyasmi...még szárad
rajta születés
előtti nyákos máz...

Karib mámor: meleg,
élő és élvezet,
lezárt strandon homok
aranyló daraként pereg,
ajándékot ad minden nap,
víz úsztatta korallokat,
burjánzó élet cseppjeit,
kagylócskák, rákok ezreit,

míg az atlanti oldalon
vadul bőgve, ordítva ront
víz a partnak
s mint vén halászt
fogva tart
mindörökkön át...

***

Önvizsgálat

Mit takar külsőnk?
Belsőnk mit áraszt?
Valónk mosoly vagy ránk feszült álarc?
Tudunk őszintén nevetni még
vagy közönyünktől óvjon az ég...?
Leköt-e más
mint pénz és siker?
Zárkózott arcunk nem fed fel,
s olykor szorongó magányunkban
ha műsorszünet, hóvihar van
vagy dúló orkán
lámpát kiolt,
s a sötétségben kuvik rikolt,
gondolkodunk-e, miért vagyunk?
Hogy végtelen
küzdés az utunk,
s hiába nő
új sarj az ágra,
a lét visszatér önmagába;
egyformán kezdjük, és a vége

is ugyanaz mindőnk részére,
a köztes idő dönthet végül,
magad után
mit hagysz emlékül...

Adod a szépet, vagy elvárod?

Érző valód, ha feltárod,
a csepp örömet, mi juthat nekünk
oszd meg velünk,
oszd meg velünk...!

***

Úri világ

Ócska kabát salétromos falon
Horpadt arc, fáradt szegénység ásít,
bár hajt ha tud, látástól vakulásig,
nem heverész molyette pamlagon.

Mégsem tanulta az a hülye krajcár
száz év alatt sem meg a regulát,
kuncogja ma is üres pénztárcánk,
rongyosodunk. Kikapcsolt áram, gáz,

madárpotty helyett sárga csekk taglóz,
házat árfolyam árverezteti!
S hárommillió koldus hirdeti,
ily Kánaán az úri világban volt...!

***

Költészet

Költészet, hogy másként írod, mint látjuk
metaforáktól káprázó világunk;
hasonlatok erdejében bóklászol,
rím-virágodon angyalok kara táncol.

Költészet, hogy versben, regényben, dalban
is hallható a csend az utcazajban,
vagy ellenkezőleg; csended feloldja
s szíved érinti meg egy vers, egy próza.

Költészet, hogy érzelmeidnek sodra
olvasóidat magával sodorja,
sírásban, nevetésben osztoz véled,
ha jól műveled vállalt mesterséged.

Ne csalj, ne hazudj! Költői szabadság
nem mentség annak, ki öncéllal hat ránk!
Se pályadíj, se babér fel ne mentsék;
legyen, mi volt: el nem ismert tehetség!

***

Fukusima

Telihold fénye remegve
tükröződik a tengerbe.
Csillag ragyog az égen is,
sziporkázik a mélyben is.

Hol a fenn, és hol a lenn?
körültünk a végtelen.
Sötét selymében esteknek
égi lámpások reszketnek.

Lepkeszárny jöjj, guggolj mellém,
papírhajónk elengedném...
Gyűjtsunk öblében csepp mécset,
halottainkért emléket,
bársony tavon égő gyertyát,
tízezerszám ringó fejfát,
s Hold tükörképét fedje el
cseresznyevirág szírompehely!

***

Kinek tartozol számadással?

Ifjan s bohón, amíg a sínek
reményteli jövőbe visznek,
akadályt csupán vének hisznek,
füledbe sűg-e jellem?

Vagy öntudattal, magabízva,
törvényt magadhoz igazítva,
erőtlen útszélre taszítva
kérkedsz melledet verve?

Kinek tartozol számadással,
ha magad sem bírálod mással,
mint gyáva meghunyászkodással,
kijátszott törvényekkel?

A lelkiismeret nem trendi,
aggályokat kell félretenni,
taposni, nagykanállal enni,
mert ez most a közszellem?

S kinek tartozol számadással,
ha leszámoltál minden mással;
kezedben sors-méregpohárral
felmerült-e már benned?

Ha fizetségül nem ezt vártad,
eszedbe jut apád s anyádat
kárhoztatni, mert e világra
születni segítettek?

Vagy pörölyként lecsapó végzet
csipkerózsa álomból ébreszt,
hogyan jobb lett volna másként élned,
de késő lesz ez egyszer?

Kísértések közt vitorlázva
szabja irányod elvek árja!
Nekünk tartozol számadással!
Ezt védj jól az eszedbe.

Köpj ítéletre! Lopj, csalj, rabolj!
De egy út van, s benyújt valahol
a legfőbb Úr egy végtartozást:
magaddal való elszámolást!

***

Miért?

Kulcslyukakon belesve
csak magány vonít vissza.

Sok álomtalan este
kergeti karjainkba
míg rémképeket festve
– szakadó, ócska hinta –
kétség kúszik szívünkbe
s fagyot fúj vágyainkra.

Mint kulcslyukon beleső
rémült, hökkent beltartam

fejbólintó sokakkal
nem ily lovat akartam.

Más volt a cél, a vágyak
aztán ez lett belőle.

Ígérethalmazokban
mért nem láttuk előre?

Mért is hiszünk előre
és tudunk csak utólag?

Mért van, hogy a szív póre
ha bezárkózik az agy?

Jelekben hinni miért
nem vagyunk képesek
s ocsút keverve maggal

öljük az életet?

***

Jóslat

Ott fogsz majd sírni, hol senki se lát!
Dodonai jós, fogd be a szád!

Mert sír-e majd ott, vagy víg táncot jár?
S jóságra köp, mert ő a király?

Miért is sírna? Amíg pénz arat,
gátlástalanság vérszemet kap,

hisz törvény védi. Csaló lehet,
vagy spekulánsként tönkre tehet,

nem tudja más, csak üzletfele,
hogyan adott szavát betartja-e.

Hol sírhatsz még, hol senki se lát?
Rajtad, s rajtam gázol a világ!

Csak mi sírunk, s vágyjuk a magányt,
mert Éden lesz ott, hol senki se lát...

***

Balaton

Azúr fodra fogadja be tested
drága gyermek, ha napfény perzseli,
s tomboló nyárban bárányszerűleg,
kókadt fá sem nyújt árnyékot neki.

Hús habjába ejtsd aranyló fejed,
mossák arcod szelíd hullámai!
Simítsd lágyan te tó, e gyermeket,
mint partot simogatják habjaid.

Tartsd felszínen! Elsüllyedni ne engedd!
Fékezd zölden tajtékozó haragod!
Ne küldj vihart, fürdésében ne lepd meg!
Elég volt, ne kérj új áldozatot!

Hagyd inkább, hogy vizslatva múlt homályát
kecskekörmös regékkel álmodjon,
s hallván Tihany visszhangjának kongását,
kacagva, vígan ott rikoltozzon!

Susogj csak lustán, örvendve zshivajnak,
mely partjaidat ismét felveri;
a kényszerű csend utáni kacajnak,
mely virágzásodat jövendőli!

* * *

Tavaszi virágözön

Leskel a hóból, mint szurikáta,
forгатja fejét a hóvirág.
Óvatosan dugta ki a napra,
hisz fagyos még a hómart világ.
Majd lila pettyek jelzik az útját
ibolyás tavasz lépteinek,
s egyszerre robbant jeget libegve
tőzike, nárcisz ezreinek.

Százszorszép ül, mint nyuszi a fűben,
ernyőit tárja az orgona,
megérik gyorsan, s útra bocsátja
pihéit pitypang, a pongyola.
Harsogva pattan friss erő, Élet!
Buzogva zúgó csermelyhadak
visznek éltető cseppeket széjjel,
újra nyilaznak napsugarak.
Kankalin harcol napfény-sárgával,
gyöngyvirág-illat felhője száll...
Futni, olvadni fényzuhogásban
kellene most, mert közelg a nyár!

***

Mélyvörös borral úzzetek gondot

Mélyvörös borral úzzetek gondot,
csurran a kancsó, telt a pohár.
Hagyd el ez egyszer bánatod otthon...
Pajti! a szőlők mákonya vár!

Nincs szerető, ki szebb vigaszt nyújthat,
barát, ki vígság kegyével jár.
Öleld a kancsót! Feledd ma búdat,
Pajti! a szőlők mákonya vár!

Karcos az íz, vagy cseppje is Éden?
Óbor! Zamatban nincsen határ.
Ódon fakádban tiporták régen,
Pajti! a szőlők mákonya vár!

Módjával kóstold, híre maradjon,
szomjúhozótól sose sajnáld!
Ereje benned erőt fakasszon
Pajti! a szőlők mákonya vár!

Mit neked zordon bérc nemessége,
míg a tövében pincére lelsz,
hol hasas hordók mélyének éke,
Pajti! a szőlők mákonya lesz!

Pincék sorában köztes mennyország
képére hűsül tomboló nyár,
s érlelő csendben, ősz aranyában
Pajti, a szőlők mákonya vár!

* * *

Rákóczi fája

Pajkos szelek borzolták dús sörényét,
kokettált fűvel-fával; bokrokat
nevelt tövisből lábai szegélyén,
s arany sugárban fürdette a Nap.

Hold font hajába csillagos pászmákat,
kéjjel simítva dús hajlatain.
Minden korban csodájára jártak,
az idő rettent múltó napjain.

Míg harcok, s élet zsongtak körülötte,
két hű társa, a Tél és a Tavasz
megújuló ruhákba öltöztette,
tüskés, zöld labdákkal díszítve azt.

Mint kígyó vedli le elfáradt bőrért,
neki is lehámlanak foltjai;
vastagodó testén szemernyi pőrét
sem hagyott ráncolódni, fonnyadni.

Mint korona susog törzse fölött
századok minden tapasztalata!
Tudása rezignáltan bölcs, örök,
megmozdíthatatlan genetika.

Konok teste dacol korral, idővel,
egy évezredet is megél talán.
S mi ápolunk, féltünk minden erőnkkel
Rákóczi fája; drága, vén platán!

***

Nyári melegben

Erek medrében csörgedez lustán
Szelíd partjai közt áramló vér.
Hintaágy bölcsőjében ér az éj,
ébren gondolkodtat lángtollú nyár.

Még forróság dől a légkatlanból,
s a póre bőrökre gyöngypermet ül,
De lám, már enyhe szellő élénkül,
hús viharok fenyítik északról.

Hová kéne gyűjteni hőséget,
hogyan kapna télen minden rászorult?
Hogyan teremthetnének bőséget,

kikre az Élet pörölye borult?
Már forr az agy, de néma az Élet,
s a zúgó fejbe csak doboló vér tolul...

***

Apám, anyám

Apám a Föld, anyám a Hold,
az ősi vonzalom
összetapasztotta őket,
mint mágneset vashalom.
De szakíthatatlan kötést is
megtépáz az élet!
Halál tarolta, s lett apám
földbe bukott lélek.
Világából kiszakított
tétova, kerengő Hold!
Istent játszott muszájból, hisz
menedék, oltalom volt!

Anyám holdsarló formává
alakult, pengeéles
akarata gyámoltalan,
fásult riadtságé lett.
S a fészekaljnyi sok utód
szétszéledt a világban;
kis csillagok lettek az ég
baromfiudvarában...

***

A biztonság viszonylagossága

Míg nem terít szerelmi láthatárra
deres lepleket hűvös pirkadás,
míg nem készül ész oly gyors változásra,
mint mennyekből reped villámcsapás,
a szív addig gyanútlanul lubickol,
s nem hallja sors acélját döngeni,
a biztonság viszonylagossága
hogyan nem sokára földre döngöli.

Ezer jel út mentén napokba rejtve
figyelmeztethet ordítva. Minek,
ha blokkolt értelmet, valóságot felejtve
a szív a valót úgysem érti meg?
Konokul hiszi, hogy vele nem eshet
meg, ami máshol szinte megszokott...
Ébresztő, szívem! Jelekre figyelve
éld a mát, s alakítsd a holnapot!

***

A sárga ing

(Szűcs István verse után)

A szél, a szél! Gyorsan kapja
le kötélről, s máris rabja
egy sárga ing; a pillanat
műve belebújni, s szalad

megint a szél, tovább, tovább,
vinni szabadság zászlaját,
mert a sárga ing lobogó,
szelekkel, fénnel táncoló,

amit nem korlátoz csipesz
csak bokor állíthatja meg,
vagy kerítés; ott fennakad,
s elszáll a szél, s a pillanat...

***

Ne bánts mást

Te szép kislány, kit dómba visznek áldozni,
és minden este kényszerülsz imádkozni,
de rosszkedvedben felrúgod a kiskutyát,
ne bánts mást!

Te kisfiú, kitől nagy jövőt várnak el,
ki elit iskolákba jár s jól megfelel,
de vígan téped katicabogár lábát,
ne bánts mást!

Te nagylány, akit szédítenek reklámok,
rád tukmálva a megvehető világot,
kérlek, bár a lét versenyfutás,
ne bánts más!

Te ifjonc, akit drog és thriller kábít el,
és jobban kell neked, mit mástól elveszel,
fogadd el tőlem kérlek azt, hogy legalább
ne bánts más!

Katona, kit öldöklésre oktatnak,
hivatalnok, akit feljebb buktatnak,
tanár, kit csak kényszer vitt a pályára,
s taposómalom tart csupán markába',
orvos, ki betegben felejt gézlapot,
s esküjének már emléke is kopott,
politikus, ország sorsát bízták rá,
de csak saját forrásait táplálná...

De élhetőbb lenne ez a rút világ,
alapelveként hogyha mind elfogadnák:
ne bánts más!

***

Lózung

A pók pódiumon szavalt
és csak mondta, mondta.
Szájából úgy dőlt a lózung,
akár a pálinka.

Teltek-múltak évek, s mára
új világ virradt.
Sarkából is kifordítjuk!
– zengik az ifjak.

Bekapcsolom a tévét, hogy
csodáljam őket,
eme forradalmi lelkű
ifjakat s nőket.

S egy pók pódiumon szaval,
és csak mondja, mondja...
Szájából úgy dől a malaszt,
mint a pálinka.

* * *

Csak egy esélyt!

Csak egy esélyt! – szólt, mielőtt
gáncsolta a menekülőt.

Csak egy esélyt! – szólt, mielőtt
megerőszakolta a nőt.

Csak egy esélyt kért, miután
tárakat cserélt a puskán.

Csak egy esélyt kért, mielőtt
szétlökdöste mind, cél előtt.

Csak egy esélyt! – szólt, miután
bejutott a Házba, listán.

Csak egy esélyt kért, de minek?
Már nem szólhatott senkinek.

***

Piroska

Anyám Piroska volt,
egy sápadt Piroska,
fehérsége mint Hold
sarlónak szíromja.

Arcára lobbant pírt
élet törölt gyorsan:
hisz nyolc gyermeke sírt
felnövekvő sorban.

Kenyér kellett! Kolbász
járta, papriskrumpli.
Főzött, tette dolgát,
munkába járt, aludni

kevés idő akadt,
s tízüknék két szoba,
s a kölyköknek maradt
szomszéd, s utca pora.

Sápadt kis Piroska!
Helytállt vitézen ő,
temette sírokba
álmait, míg felnő,

de néha, hébe-hóba,
ha nem látta senki,
elbújt a presszóba
néhány krémest enni...

***

Attila

De szeretnék kislány lenni,
a Smaragdvárosba menni,
sétálni a sárga kövön,
mert azon sétálni öröm...

De szeretnék gazdag lenni,
Attilával jönni-menni!
Míg ő tőkét dönt tollával,
várnám finom vacsorával...

Tisztos munka, tisztos bérrel,
emberekhez méltó étel,
nem nagyérés. Mégsem kapta.
De nem lett heréknek kapca,

S álmomban mosógép várja
Mamát, s a mosókonyhába
nem jár már kosár ruhával,
öblöget centrifugával...

Mégis, ébren, ha álmodom,
egy rossz érzés nem hagy nyugton:
– Megkapta volna, mit vágyott,
szépre épített világot?

* * *

Sötétség

Benne a puszta hallgat,
sivár, sívó homok,
ha fát ültetnél benne,
mint egy gondolatot,

elszáradna az bízvást,
mert táp nélkül marad
s öntözetlen hervadna
akárhány gondolat.

Mert nincs igény virágra,
lombárnyra, üveggömb
szivárványszín füstjére.
Ez kell csupán, e rög,

s a hozzákötött élet,
napi bor és kenyér,
csak a sötét s nehézkes
szűk homlok és tenyér

tudná megváltoztatni
léte folyását itt.
De nincs igény. És hallgat.
És nem gondolkodik.

***

Engesztelő

Vigasztalódj, te kedves Ég,
vigasztalódj!
Kisírtad már szemed, elég!
Vigasztalódj!
A múltó hetekben felleget
felleget ért,
villámmal csapkodott kezed,
s tarolt a jég.
Bánatodtól arcod szürkült
és elfakult,
s világodra ijesztő félsz
és csend borult.
Mikor engesztel meg Földünk
szép mosolya,
hogy újra hulljon napsugár
fényzápora?

Vigasztalódj, te kedves Ég,
űzd haragod,
engedd ki felhőkarámból
arany Napod!

* * *

Önbizalom

A forradalmárt játssza el,
de túl piciny a test,
csak hordótetőt érhet el,
ha szavalni nem rest.

Az uralkodót játssza el,
de túl ingó a lécz,
homokra nem épül torony,
s festett egekbe néz.

A nagy intrikust játssza el,
de túl szűk az az agy.
A rejtett szándék kiderül,
s az okosabb le hagy.

* * *

Hej, ha egyszer

Hej, ha egyszer minden ordas
iskolába járna...
az kérdés csak, mi van, hogyha
bárány a tanára...?

Hej, ha egyszer minden bárány
karmot növesztene...
szembeszállna, vagy ilyesmit
meg sem kísérelne...?

Hej, ha egyszer erőt venni
magán képes volna...
hinnéd-e, hogy a tarka tyúk
tarka tojást tojna...?

Ösztön, gének, dac kormányoz
évezredek óta...
Értelem, ha fel is emelt,
ugyanaz a nóta...!

***

Csőd

Hogy mesélhetném el Anya
Hiszen a szíved szakadna
hogy nem járok már vele
egy mifeném sem kelendő
lakásom árverezendő
– jött a bank levele
s a lányod helyzete
katasztrófa
Még a sarki boltba
is folyamodtam állásért
de a tulaj csak végigmért
és nem kecsegtetett

Biztos csak egyben lehetek
mire Biztos Állásom lesz
rám dőlnek a hegyek
számlahegyek
Kilátástalan
Elmondjam?
Csak felizgatnák magukat
szegény drága szülők
ezért jobb, hogy külön lakunk
hébe-hóba találkozunk
s dolgaik nem ismerik ők
Nem hazugság
csak hallgatok
csupán reménykedem
nem dönt le végleg egy hullám
víz felett még fejem
Gondolta volna bárki is
milyen hamis
ez a zsugorodó világ
aprópénzzel kiszúrt szemmel
s óriás
űrrel ember s ember közt
Régen is ez volt
Visszajött
Hát aztán
hogya nincs tovább
ha be kell vallani
legyen aminek lenni kell
a csődtömegnek menni kell

A földgolyóbis szép kerek
máshol is élnek lúzerek
máshol tán újra kezdhettek
valamit az életemmel...

* * *

Az ó-szódásüveghez

A rekeszes faládába
tán tízesével fért be.
Mester úr naphosszat állt
egy vastag bőrköténybe'
a drótkosaras masina
pedálos oldalán,
s fejét kapta a számlapra,
mikor szisszent a gáz.
Millió buborék simult
bele az üvegtestbe,
s láthatatlanul tornyosult
a kiutat keresve,
míg hasas vendéglátója
rekeszekbe került,
s gumikerekű kocsikon
világgá penderült.
Kolomp szava riasztott
ha a kocsi megállt,
sorra nyíltak az ajtók,
s ugattak vad kutyák.

Csőrüknél fogva vitték
kettesével, s üres
üveggel váltódott ki
mind a teli üveg.
Ó, az a hűvös spiccer...!
Vagy harmatos málna...!
Be ínycsiklandozó volt
a kánikulába'...!

***

Hé, vigyázz!

Hé, vigyázz!
A víz mérgező,
zavaros barnája
halálnak ad tenyészhelyet,
nem halát táplálja.

Hé, vigyázz!
Az ég szennyezett
sugárzó részecskék
láthatatlan fogaikkal
halált marnak beléd.

Hé, vigyázz!
Lég tüdőt rothaszt,
a füstköd úgy terül,
mint vattapaplan telepszik
ránk menthetetlenül.

Hé, vigyázz!
Földed zagy lepi
és elrozsdált hordók
málló, szivárgó részein
halál sziszeg ordót.

Hé, vigyázz!
A fa permetelt,
gyümölcsét ne szakaszd,
savas esők mossák héját,
s hoznak halál-tavaszt!

* * *

Dilemma

Oly sok jó költő van
Oly sok jó költő van
Hogy kitűnhessek
közülük, én
eladom magam.

Oly sok jó író van
Oly sok jó író van
Hogy csak a bulvár
hoz dohányt s hír-
nevet síromban.

Oly sok történész van
Oly sok történész van
De újszülöttnék
új a vicc, ha
tájékozatlan.

Sok politikus van
Sok politikus van
Ha ígértem is,
vállat vonok
unos-untalan.

Én eladom magam
Én eladom magam
De ki vesz majd, ha
szél fordul s már
szagos lesz szavam?

***

Boldogság

Kék madár völgyében nincs jacuzzi,
sebzetten tér haza álmodozni,
hontalan hegyek közt csapong, amíg
ismét idézi két ráhangolt szív,
ott vár, míg hívják, s meggyőződés
váltja a remény szürkületét.

Néha a boldogság is megpihen
tomboló haragok visszfényiben,
hús partot kutat, lombpalotát,
termő nyugalom áradatát,
csendpercek lugasán nyíló virág
illatát, alkonyati glóriát,

szőlőn részegült darázs-dongást,
gyermekmosolyból fakadt forrást,
bénult szív abroncspattanását,
fegyverek végső hallgatását,
hogyan összeszőve egy pillanatba,
minden szépségét nekünk adja.

***

Múló idő

Viharok jönnek-mennek, s mi maradunk.
Ó, hány és hány keservben lubickolunk,
míg eljutunk végső béke szirtjéhez,
hol szívünk megnyugvást nyer, semmivé lesz...
Felolvadni egy nagy kék semmiben,
hol nincs fájdalom, nem öl semmi sem
szóval vagy tettel; kénköves napok
órái lassan, gázluftballonok
módján emelkednek el messzire,
láthatatlanul, kékség mélyibe.
Hús válik porrá, csontunk fényesül,
már gondolat új gondokat nem szül,
s a csikorogva erőlködő lét
elpukkan, mint a szappanbuborék...
Nem vágyni, rá, de elfogadni azt
a minden sorsban megbúvó vigaszt,
hogy testemen, mely földdel egyenlő,
új létet robbant majd múltó idő.

***

Újra és újra

Szilánk nyakláncom felveszem ma is,
fülbevalóm forró ólomból öntve,
mint vértanú roskadok le a földre,
a töviskoszorú fejemen nem hamis.

Szenvedj! Viseld! Minden nap újra élem
a nihil hídjáról a zuhanást.

S míg ostorozva csap szöges korbács,
minden nap patakzik, s megalvad vérem.

Napok korbácsa! Fájva, bőgve tűröm,
s áhítom mégis folyton az ütést,
mert részegen szomjazza attitűdöm,

halasztani végső megméretést,
még élni, látni, takargatni bűnöm,
az eredendő bűnt, a születést.

* * *

Őszutó

Domb alatt feszület
felügyelt köves út
kanyarogva, porba fúlva
szőlőhegyre jut,
csendesül a szüret.

Már nem olyan kevély,
megcsipkedte a dér,
vérvörösre színeződik
mint csorranó vér
sárgult szőlőlevél.

Még utolsót moccan
az őszi természet,
adóját rója, vére hull,
must csordul, elnézed,
a présbe fürt pottyán.

Sápad a fény, futó
árnyakkal kóborolt,
aszúsodó szemekbe bújt
álmodozó kobold,
kifacsart őszutó.

***

Múljon hamar

Belülről fázni. Ez a legrosszabb.
Ha nincs már, aki melegítene.
A mindennap, tudom, a leghosszabb,
ha tél közelít, s nincs vigasz benne...
Az apró bűnök borzongató vágya
uralkodik el, nyer teret bennem,
s a lélek néma kiábrándultsága
üt rést a magabiztos szíveken.

Belülről fázni... volt olyan idő,
hogy egy világrész reszketett fagyban...
Ciklon! Halált lélegzett a tüdő,
penész- s jégvirág bújt a barakkban,
vallás, hitek, népek gyűlölete
vet és arat minden koron viszályt...
Mit siránkozom? Az ő szerelme
nem okoz másban, csak bennem hiányt!

S pótolható az. Hogy is mérhetem
nevetséges kis búm világ bajához,
mikor másnak a létfeltételek
sem adottak, csupán a pusztuláshoz?
Az önsajnálát virágját locsolnám...?
Szenvedek, hogyan. De ez hangulat,
s hogy nélküle nincs más – az koholmány!
Hass, alkoss, gyarapíts! – a feladat!

***

Szépet, gyermekeimnek

Amikor elnyel majd a sírhalom,
vigyázd léptüket, őrangyalom!
Jusson majd idődből, pillants rájuk,
hogy s mint megy sorsuk, sír-e szájuk,
tán vívnek Léttel, Szerellemmel,
mint sorssal zúzott, pörös ember,
vagy tűrnek, hallgatnak kiegyezve,
s burokba bújnak reményt veszelve?
Miután rám dübben a sírkereszt,
Őrangyal, kedves, tedd nekem ezt!

Párkák, kik szövitek lét fonalát,
és meghúzzátok a kéz vonalát,
mint termés reményét alvó rügybe
véssétek mélyre a tenyerükbe
a hosszú élet sors, s szívvonalát,
s tündöklő fényekkel vonjátok át!
Teljesült vágyálmok apró, színes
képeit, Páráim, ti hímszitek,
csak most kérek én, csak ezért kegyet:
szőjétek nekik a legszebbeket!

* * *

Fásultan

A kis időre, ami még hátra van...
mondja, legyint, s lemondón néz előre.
Ugyan mi okból, mért mondogat dőre
közhelyeket ily fásultan, fáradtan?

Hány pofont, rúgást, ütést mért az Élet
– vagy nem is az, ne bántsuk! – más ember
a fejére? Hogy csalódott ezerszer,
mire reménytelenné, öreggé lett,

hogyan nem hisz már szóban, ígéreteken,
s a bizalom, hogy lesz még jobb, merev
arcáról, melyre gond ekézett ráncot,
elhullott, mint csatában vert sereg.

Belefáradt. Minden felhúzott sáncot
veszni hagy, felad, s vegetál csüggeteg.

***

Asszonyom

Voltam vevő az életemben sokszor,
kire eladó undorodva néz,
ki nem áttallja átnézni a blokkot,
s kérdezni meri: merre van a méz...?

Voltam kedves szülő az óvodában,
ki az utolsó percben esik be,
s pöröl, ha fiára rosszul vigyáznak,
de sosem jegyzi meg, mi a jele...

Én anyuka is voltam sok-sok évig,
az iskolában e titulus járt,
hol buta szülők számár csemetéi
bosszantották szegény okos tanárt...

És elvtársnő is voltam – régi nóta –
ha dicsérni, vagy szidni lehetett;
nos, a társak már elmentek azóta,
és néhány jó elv velük mehetett...

Voltam „kedves beteg”, s „következő” is,
és végigálltam hosszan a sorom,
s mindvégig vártam, mint kincskeresőt kincs,
hogy egyszer úgy hívjanak: asszonyom...!

***

Álmok

Úgy kellene álmok ma is,
mint egy falás kenyér,
mert megvalósításukhoz
tett kell és szenvedély.

A Seven helyén tán korcsma állt
és szurtos kisinas
gyalulhatta a káposztát,
mint egy konyhamalac.

S a fogadósné keze oly
sebesen járhatott
a knédli dagasztás közben,
– ahogy pofont adott...

Lehetett volna e fiúcska
még Vámbéry is tán
igyekvőn lábát húzva a
szerdahelyi utcán.

Ínség, gúny úgy gyötörhette
őt, mint a másikat,
ki vágyó szemmel leshette
a delizánszokat.

Mennyi víg nép! Hány érdekes,
különös utazó,
ki ha betért, s szava eredt,
egy szempár, csillogó,

követhette mozdulatát,
kalandra kész ésszel!
S bár nappal a fal összezárt,
álmokat szült éjjel ...

S a fent hunyorgó csillagok
alatt egy vad világ
várt rá, hogy felcsillanthassa
minden káprázatát.

Sarjaszthat-e a kopár szik
virágzó rózsafát?
Nyomor ugarán serdül-e
lombossá kis faág?

Ha nincs televény föld, a mag
százszorosán küzdhet;
de ha eltökélt, megmarad,
s fává nemesülhet.

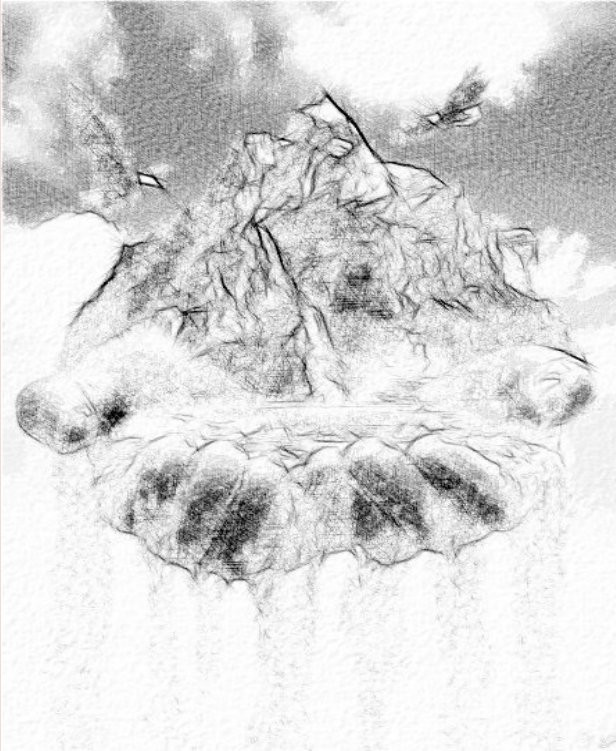
Lehet költő, író, nyelvész,
elismert utazó,
ki mindig megállja helyét,
mert fegyvere a szó.

Egyikből a fiúk közül
Resid efendi lett,
kit felvértéztek álmai,
akarat, hit, és tett.

Ki nem tanul meg küzdeni,
nem alkot nagyot sem,
mert átélt, megszenvedettből
fakad csak győzelem.

Ezért kellene az álmok,
mint egy falás kenyér,
mert megvalósításukhoz
tett kell és szenvedély!

***

A szeretetről

Két galamb

Az élet viharában
találták meg egymást
két megtépázott vándor,
ki már nem remél mást
csak kis helyet a zugban,
hol tűrt vendég lenne,
hogy rányissák az ajtót,
ha megbetegedne.

Szegény édesanyjának
halála letaglózta
a férfit; már azt hitték,
sosem áll talpra újra.
Nőtlen volt addig; ketten
éltek, mint két galamb,
a mama érdekei,
jaj, ne csorbuljanak!

Válási hercehurca –
kikecmergett párja,
három gyermeke nőtt fel,
és hagyta magára...

A mély letargiába,
hogy hol rontotta el,
a férfi barátsága
mint fénysugár tűnt fel.

Romantikus sétákat
és pezsgős vacsorát –
a lét delén túljutva
mindketten megkapták.
S ha optimisták volnánk,
most azt remélhetnénk,
ülnek a kandallónál,
s fogják egymás kezét.

Új ház, új név, új város,
víg berendezkedés,
megannyi kellemes perc
és boldog ébredés...
Nem, ne képzeljünk el most
széthúzást, gondokat...
hogy férfi házasságban
is agglegény marad,

megszokta már, igényli
elsöprő igazát,
és zsarnokként ítéli
nő minden mondatát...
Higgyük, a nő is tanul
hinni, s bízni megint,
hogy amit összekötött
isten s ember szerint

a sors, abban megbízhat,
már nem ültetik fel,
s végtelen gyanakvását
csírában fojtja el...
S még hány ok összeveszni!
– rokon, viselkedés –
megrögzült téveszmékből
engedni oly nehéz,

s lassan elhagyva földi,
bús paradicsomot,
fogy a türelem; mégis,
higgyük, hogy boldogok!
Hogy kandallónál ülnek,
fogják egymás kezét,
s kései esküjüket
halál bontja csak szét...

* * *

Tudd, hogy szerettelek...

Holt napok éjein emlékek fátyolán
simítja arcomat kezed, drága anyám.
Libegő mécsesek lángjába révedett
képeket hoz elő szelíd emlékezet.
Szerető jósága tettekkel ringatott,
szavai sátrában élveztem tegnapot,
boldog gyermekkorom benne ölt alakot;
önzetlenül, szívvel adott, míg adhatott...

És egyszerre, mintha jeges szélvész tör be, dermedten
nézek az emlékkép-tükörbe...

Az én gyermekemnek mennyire fáj belül,
ha Kaszás jó, s testem koporsóba kerül?

Mit érez szívében? Hogyan vélekedhet?
Jó anyja voltam-e saját gyermekemnek?
Sirat-e titokban, úgy, mint én anyámat?
Kísérője lesz-e, mint nekem, a bánat?

Hiszi, hogy a pofon, mit gyermekként kapott,
s mit hosszú évekig még felhánytorgatott
jogos volt? Tudja-e, nem mindig tehettem
úgy, ahogyan várta, s ahogyan én szerettem
volna? Mert beleszólt az élet sorsunkba,
körülmények, társak, politika, munka
alakította, s én gyermek voltam szinte,
mikor beszippantott az élet sűrűje,
s ezernyi elvárás tengerén hányódva
rá zúdult haragom, nem a csalfa sorsra...

Megbocsát-e nekem rejtekben hordozott
sérelmet, tépődést, gondatlan mondatot
őszintén, igazán magában tán egyszer...
vagy más hibáját is nekem rója majd fel?
Tudja-e azt vajon, mennyire féltettem,
hiszen ömlengeni mindig is szégyelltem,
visszatartott botor, buta félreértés:
a gyengeség jele – ne mutass ki érzést...!

Néma gyerekeknek az anyja se értheti...
Mért mondtam oly ritkán... olyan ritkán neki?

S ha most bizonygatom öregen, betegen,
elhiszi-e majd, hogy fájóan szerettem
világ életemben, s nem haláltól félve
nagyítok, hogy legyen rólam szép emléke,

amikor azt mondom: drágám, isten veled...
tudom, hogy szerettél... tudd, hogy szerettelek...!

***

Szorítsd kezét

Szorítsd kezét, míg halkul a lélek
sóhaja benne, s oly útra lép,
mely mélyen vonz és taszít egyszerre,
s már nem foghatod tovább kezét.

Zárd le szemét riadt kezeddél,
és ne fogd vissza, ordíts, ha kell!
Kiáltsd világgá új veszteséged...
vagy épp csendesén zokogjad el.

Száraz kezéd arcodra csapva
jajongj, mint siratóasszonyok
tették, kik tudták, nyugszik a tört szív,
ha dúlt fájdalomokon megosztozott.

Véges lét máglyája fogy lassan,
évek sora szív tőle levegőt,
dicsőség, vágyak hamvadnak rajta,
ellobban egyszer, s követed őt...

Nem tehetsz mást. Vigaszod, átkod
a vágyva gyűlölt belenyugvás.
Hit, ha van, viszontlátással vakít,
de pótolni őt nem tudhatja más...

Hát szorítsd kezét, és homlokára
még utoljára lány csókot adj...
Legyen szeretet az útitársa,
s légy tört szemében Te a vigasz...

***

Szeretet

Még fagy burkolja be szívünket,
de eljön a szikrázó ünnep.
Majd lehull a pattanó abroncs,
a szeretet egeket nyaldos,
és fontos lesz évente egyszer,
ami mellett szótlanul ment el,
és közönyösen, száraz szemmel
megbámulta csupán az ember...
vak koldust sötét utcasarkon,
hajléktalant a csupasz padlón,

utca virágát placcra dobva
prédaként fagyban toporogva,
s kik értetlen, rémülten állnak:
bús árvákat, félénk kutyákat...

De jaj! Hiába dús ajándék!
Hamvába hull segítő szándék,
ha kampányszerű jótettekkel
megsajnáljuk – évente egyszer...
Nem szabad szívet fagyni hagyni!
Nem csak egyszer, mindig kell adni!
De nem a szegénytől elvéve,
kire magára is ráférne...!
Hol vagytok ti, magyar Bill Gates-ek,
hogyan szép példáját kövessétek?
Még nem villant be eszetekbe,
ha szegény nincs, gazdag se lenne...?!

***

Azok a régi, drága mamák

Mákos ősz hajáról bejgli
íze képződik meg számban,
mint szél, nyújt omlós tésztát
havas téli éjszakában,
majd hidegre teszi cseppet
– repedjen a máz – és ettől
minden oly tökéletes lett,
ahogy remélte kezdettől.

Ráncos kezéről bő szoknya
redői közé látok,
melynek hullámába bújtam
kisgyermekként, és a ráncok
sátorrá, felhővé nőttek,
dagadozott, mint egy párna;
meg ne találjon, ki elől
elbújtam abba a ráncba!

Visszerei, mint a boák
kanyargó hurkáin csomók.
Úgy hálózták be lábait,
mint kontinenst a nagy folyók,
s lappangó víz puffesztette
fel oszloppá minden estén.
Mit masszíroztam, hogy múljon...!
Bárcsak ma is tehetném...!

Fáslizott láb, magas szárú
cipő, fűző volt, s paróka;
diszkréten bögrébe dugott,
félve vigyázott műfoga.
Gyermekeként hittem, fáj talán
foga, hogy ki kell venni.
Már tudom: fog pótolható,
de őt nem pótolja semmi...

Képernyőn az egyszem adást
önfeledt örömmel várta,
magába itta a mesét,
figyelt minden porcikája...

Sámlit vittem le félútra,
hogy hatodikra jöhessen;
itt a sámlí, de ő hol van?
Elment, s tán várja, kövessem...!

Jóság, emberség halt vele,
én csak halvány mása vagyok,
és bárhogy is igyekszem,
soha többé nem kaphatok
olyan szép szót, kedves mosolyt,
embert faragó hitvallást,
mit éltükben nekünk adtak
azok a régi, drága mamák...!

***

Vidáman, pajkosan

Rémítő kilátások

Koleszterinem hátba döfött;
az élet levesembe köpött,
énekiem hús-siratóének;
fejem átadom csüggedésnek...

Nem rémiszt mások szenvedése,
Éhező afrikánok képe,
nem érdekel a világbéke,
csak egy kis pacal lenne végre...

kevés szalonna és tepertő...
rántott szelet és marha fartő...
Szaftos csirkemell szeletek,
Pörkölte, isten veletek?

Szegény fejem búnak ereszttem,
ezentúl hát ez lesz keresztem?
Hogy amíg mások disznót vágnak,
hurkát töltenek, húst abálnak,

én csorgó nyállal nyeldekelem
fejes salátám, gyümölcslevem,
sóvár szemmel, s éhes gyomorral
barátkozom vega-nyomorral...?

***

Pápua ebéd

Néhány napra az anyámhoz megyek!

– búgta pápua főnökné férjének.

– Lepj meg drágám, mire visszajövök,
vadásszál és főzz egy fincsi ebédet!

A főnök felbuzdult, és cserkészni kezdett;

– elment a macska, táncol az egér –

De nem is kondérba valót keresett!

Másra vadászott a kis himpellér...!

Anyját a feleség nem találta otthon,
hát nagy dérrel-dúrral visszajött korán,
és szeme kigúvad, amint észreveszi,
mit művel a párja pápua nyoszolyán.

Fel is kap egy bárdot vérben forgó szemmel.

– Hát így vadásztál te, hogy az ördögbe...!?

No, mindjárt levágom az aprólékokat,
majd belezúdítom én a levesbe!

Friss pipihús kellett? Eszem a zúzádat...

püspökfalatját, és mellehúsát fogod?

Hogy az ördög vinne, erre van étvágyad,
bezzeg az én combom nem simogatod...!

- De anyukám, ne bánts...! – reszketett a főnök.
– te kérted, hogy főzzek meg egy friss pipit!
S lesajnálva nézett rá a pápua lány:
– Hát neked csak ilyen vén tyúkra telik...?

***

Ariel

Apró levélkét sodort
a szél, hol fényeket csent
játékos kis Ariel.

Címzettje nem más, ő volt,
s benne üzenetet lelt
játékos kis Ariel.

„Egy hajótörött csoport
elérte e szigetet,
játékos kis Ariel,

uradhoz, Prosperóhoz
hozd őket, légy kísértet,
játékos kis Ariel!”

S száz rémalak, lidércek
alakjában kísértett
játékos kis Ariel.

Pedig csak arról volt szó,
hogy egy betűt elvétett...

Így lett idillből horror,
kíséretből kísértet.

***

Látogatás

Valaki pont az
ebéd közben
bekopogott az ablakon.
De senki sem volt
ajtóm előtt,
csak kis nyomok a szűz havon,
karomnyomok,
s egy szolid rakás,
csak ismerősöm tehette...!
Rigó úr volt az,
félrehajtott
fején csillogott gyöngy szeme,
s komolyan mondta,
elnézést, hogy
csak a névjegyet teszem le...

***

Vacak

Belépni bárkit engedett,
de kijutni nem lehetett,

csak ha ott mentünk mellette,
s rászóltunk néha: – Helyedre!

Nem bírt bringást, egyenruhást,
acsarkodva szidott postást,

bátorságát fitogtatva
a szemetest is elkapta.

Bár nem mutatta a neve,
ily vitéz volt a jelleme.

Ám a jó gazda óhaja
engedelemre szoktatta.

Morogva, nyíva túrte hát
lábatlankodni, kit utált.

Volt egy szoknyás, ki szederjes
lábától lett ellenszenves,

oszloplábain gyakran állt
udvarunkon, s hosszan pletykált.

Jöttének sohasem örült,
keringett csak lába körül,

és azon morfondírozott,
mint hagyhatna rajta nyomot.

S egy lámpaoszlop emléke
villant egyszer csepp eszébe,

Hátsó bal lábat emelt hát,
s megöntözte azt a bokát...

***

Három barát

Csülökcsonti Gerzson
birtoka egy garzon,
kitölti terét teljesen,
nem fér belé egy bolha sem,
s ha terjedelmes fenekét
betolja, fut a hangyanép.
De megfordulni nem tud már,
ki is, be is tolatva jár.
Az ám!

Mócsingvári Vacak
háza csupa kacat,
gyújtöget rongyot eleget,
mert szereti a meleget.
Házába mindet betúrja,
a fagyban magát befúrja,
s vidáman néz ki rátok,
didergő kutyabarátok.
Az ám!

Kajlafül Pamacska
tanítványa macska,
híre jár hegyen is túl,
ahol a kismalac túr.

Tornát és illemtant oktat,
minden macskát megpofozgat,
ha kaffan bűsz ugatása,
ész nélkül másznak a fára.
Az ám!

E három jó barát
a kerítésen át
fél szemmel mindig figyel.
Biciklist, nadrágost
elkaptak már számost,
s tolvajt is jószerivel.
Jogos a csülökcsont,
porcogó, karajroncs,
hordjuk hát mind elibük,
hírmondó sem marad,
felfalják perc alatt,
bármennyit is terítünk.
A tál, ha kinyalva,
kifekszik a napra,
s alszik a három barát.
S kegyesen engedik,
hogy néha percekig
táncoljanak a macskák.

* * *

Limerickek

Erna egy Dorset-i lány volt,
minden szép ifjúért lángolt,

egyszer e nagy liba
elment egy lagziba,
s meggyulladt. Micsoda láng volt!

*

Marynek volt egy kalapja,
azzal telt el egész napja,
kivette, betette,
fölvette, levette,
míg fel nem pofozta apja.

*

Eötvösnek ingája torziós,
elnézte, nem lett-e torzító.
Akárhogy figyelte,
hol arra, hol erre,
bárhogy javította, torzított.

*

Volt egy váci lány, Katuska,
nem tudta, hogy lő a puska.
– Figyelj csak, Apuskám,
elromlott a puskám! –
mondta, s bakot lőtt Katuska.

*

Művész volt Don Lim Erik,
műfaja a limerick,
költött az ebadta,
de végül feladta,
mert félt, hogy agyonverik...

***

Csillagokon, Tejúton át

Csillagokon, Tejúton át
hozhatták tegnap a vacsorát.

Este hatkor rendeltem meg,
s híre-hamva nyolcra se lett.

Ej, mi a kő? Tyúkanyó, tán
elveszett a tojáskvótám?

Vagy a gazda elalhatott,
s nem gyűjtött napi adagot?

Tán Riska nem adott tejet,
s nincsből sajt se készülhetett.

Avagy tán a kövér Röfit
kolbászáért csak most döfik?

Mi kell még a pizzára, he?
Hát kecsappal hintik tele!

Azzal nincs baj, nem létezhet,
kecsapot nyáron termelnek...!

Így tanakodánk estelig,
az idő meg telik, telik...

Kilenckor futár csengőt nyomint,
s kiabál: „Hárromezer Forint!”

Viszem a suskát, s ráförmedek:
„Melyik naprendszerből érkezett?

Tán csillagokon, s Tejúton át?”
Hát így hoztak tegnap vacsorát.

* * *

Esküvőn

A kis ara
mint frissen vert hab csókja,
hosszú haja
alól pirul a bókra.
Édes fejét
a vízesésnyi csipke
fátyol fehér
rácsozatába csípte.
Pihegve jó,
mert bármi' jó a móka,
a cipellő
nem tágult reggel óta,
s egy padra dűl,
hogy szinte összeroppan,
s véletlenül
pár igazgyöngy is pottyán
a gyönggyel varrt
fehér álom-ruhára...
De idetart,
megjött végre a párja.

A vőlegény
sudár dalia, délceg
lenne szegény,
de spicces. Vagy tán részeg?

A tegnapi
vőlegénybúcsú vétke:
mert valaki
barát-köre sörébe
rumot töltött...
Mint hentes csapja bárdját,
földre döntött
az ital havert, mátkát...

A pap dühöng,
szent dolog ez, nem tréfa!
ki itt dülöng,
szavahihetlen, léha!
Ó tempora,
ó mores! – sóhajt végül,
s a kántorra
nézve távozni készül!

És véreres
most a fél násznép szeme.
A végzet ez,
vagy rossz tréfák ideje?
– töri fejét
a kis cukorfalatka,
hogya arca ég,
s mindinkább elszaladna,

hisz mit tehet
majd később, ha az édes
tegnap nemet
sem volt mondani képes...?

***

Tiszteletlen „Szegény Zsuzsi...”

„Egy szép tavaszi éjszakán”
zörgettek „Jancsim ablakán” –
de nem behívó kézbesült,
csak gázszámlában részesült...

*

„Egy szép tavaszi éjszakán”
csapkodtak „Jancsim ablakán” –
de nem madárka szárnya volt,
csak a gatyája száradott...

*

„Egy szép tavaszi éjszakán”
betörték „Jancsim ablakán” –
De nem egy rabló érkezett,
kamion házba fékezett...

*

„Egy szép tavaszi éjszakán”
kinézett „Jancsim ablakán” –
s jaj, nem látta, amit szokott.
Ablaküvege volt koszlott...

*

„Egy szép tavaszi éjszakán”
kopogtak „Jancsim ablakán” –
kicsit furcsa volt a dolog,
hisz a harmadikon lakott...

***

Kikeleti mese

Kinyitott a virágboltos.
Üzlet elé kipakolt
száz virág üde színfoltot
hozva lágyan illatolt.

Út betonján, centis résből
pompázatos virág nőtt,
kutyatejek poros szélről
bámulják a királynőt.

Lilasága irigységre
készteni a gazokat;
lándzsás útifű, meténg se
barátkozva bólogat...

Szirma bársonyát fitymálja
egy csapatnyi százszorszép,
súgnak-búgnak: „Út virága
tán, afféle vándor nép?”

Tyúkhúr fölzeneg: „Mondd, mifajta
szerzet vagy, mi a neved?

– Árvácska – szól a kis nyalka,
és szerényen ránevet.

– Még hogy árva... – perdül, kacsint
selyma libatop. – Pardon,
de látom a rokonaid,
ott strichelnek, a sarkon!

***

Agglegény siráma

Egyszem árva ül a bálba',
érik az ő balladája,
hosszú terem széksorába'
ül a bálba' szegény árva
legény, vad nők karéjába';
óh, irgalom atyja, vége!
hej, nyugdíjas nők körébe
vetette nyugtalan vére...

Műfogsorát csattogtatva
indul rohamra a falka;
egyik borát kínálgatja,
más zakót igazgat rajta.
Szempilláját rezegtetve
süteményt négy hölgy töm bele,
s ahogy megszólal a zene,
parketten forognak vele!

Jaj, ez a vén gyerek mit tett!
Egyedül elmerészkedett
oroszlánok barlangjába!
Mint a medvét idomárja
táncoltatja; szegény árva,
csörög már, csörög a lánc;
lelki szemmel máris látja
magát szörnyű rabigába!

Vörös ajkak, festett hajzat –
késve jön rá, sárkányfajzat
a kis özvegy szomszédasszony
– eget rá isten rogyasszon –
aki ide csábította,
józan észről megfosztotta,
s várja most, mint vájárt főte,
agglegények temetője!

Búsan konyul keze-lába,
beletörődött sorsába,
elkábult már szegény pára,
bajszán sütemény morzsája,
vágyik egy kis pálinkára.
Azután csak egy van hátra,
lesz, ami lesz, meg kell tenni:
paphoz, vesztőhelyre menni!

***

Törpeség

Egy jó barát mutatta be.
Én túlzottan tiszteltem,
ő magasról kezelt, neki
semmit se jelentettem,

így később, ha találkoztunk,
csak kínos vigyor járta,
s én, mint Kuka vagy egy csuka
merültem némaságba.

Milyen Szende... – gondolta ő,
ha mélán rám tekintett,
s tovább topogtunk hallgatag,
amíg egy taxinak intett.

Egy gyűlésén felszólaltam,
Kis Tudor... – mosolygott,
s nem vette észre, hogy addig
Szundiként ültem ott,

s Vidorként bomlottam néha,
ha körülöttem járt,
– Ez is maga? – csudált engem,
az örök-Morgó lányt,

és mert a nátha lábamról
épp döntögetett le,
– Hapci! – tüsszögtem boldogan,
hogy vírussal lett tele...

Mint látszik, egyszerre vagyok
hol ilyen, hol olyan,
így lehetek – mint bárki más –
hét törpe egymagam!

* * *

Az utolsó kenet

Úgy nézek ki, mint egy mumus!
– sikkant fel, tükrét kézbe fogva,
s kinyit egy csepp fehér tubust
kis asztaláról, fokról fokra.

Azzal máris vattára csap,
és átdöngöli arcát körben,
majd tonikkal is áthalad
minden kis pórusán a bőrnek.

Nagy, zöld tubus következik,
uborkatej a „bőre őre”.
Amíg pihen, almát eszik,
de keze máris nyúl előre.

Tejet töröl. A nagy sárga
dobozból kerül új kenet,
cuppog, veri az arcára,
hogy a tincsei lengenek.

Ezt is törli, s egy nyugtató
kenőcsöt ken a húlt helyére...
Egy órája javít magán,
még sincs változás, semmiféle!

Most testszínű alapozót
alkalmaz bájosan fecsegve,
s nyit egy ötven színű dobozt,
hogyan szemét kékre-zöldre fesse.

Pár szín után arcát korong
segítségével pírba vonja;
majd pillát fest, arcán borong
sűrű szempilla sötét gondja.

Már kész vagyok, de nem úgy ő!
Hinném, hogy vége a festésnek,
de jaj! négy tubust vesz elő,
és száját húzva száját fényez!

Kitántorgok a konyhába,
hogyan egy nagy kést elővegyek,
s morgok: – Nyugi, ne félj, drága,
ez lesz az utolsó kenet!

* * *

Egyenes szívás

Egy félreeső mellékhelységben
alva találták Bárczi Benőt.

Hortyogás rázta minden ízében,
íme bizonyság isten előtt,
munkaundor kábította el őt.

Bizottság elé idézni hagyta
Kiss Elemér, az osztályvezető.
Fel se mond néki, még fel se pofozza,
vasvilla szemeket sem vesz elő,
minden nap szundikál Bárczi Benő.

Alszik a széken, míg panaszával
járul elébe a kérelmező...
szunnyad és horkol bő gatyaszárral,
míg az is alszik, a sérelmező...
Jaj, de mindig van egy következő!

Eltelik egy hét, kettő is, jó bő,
megtelik lassan a hivatal.
Kiss Elemér is már húzza a lóbőrt,
jön a bizottság: – Ez mit akart?
Bagoly verébre keni a bajt?

Faggatnak végül kantinos nénit,
az sem ad választ, csak bólogat,
néz a bizottság, nyeli a mérgit,
inna egy pár sört, vagy jó sokat,
horkol a mámi, mint lófogat.

Cecelégy erté – így hívták őket,
hol így bántak el sok egyénnel.

Mást is behívtak, főleg a nőket,
játszادozni, mint lány a legénnyel,
„ahogy a macska játszik az egérrel.”

* * *

Közembertelen

Énvelem soha nem történik semmi.
Mondhatnám, örvendezni nincs okom,
sőt panaszkodhatnék, ha számbavenni
kezdeném el egész mai napom.

A sarkvidéki ciklon hozott fagyot
reggelre; de szobám meleg ám!
És elgyönyörködtem az ablak fagyott
jégvirágán, míg szürcsöltem teám.

A jó ebédért bezsebeltem párom
elismerő, lelkes dicséretét –
ez is megszokott, igaz, sosem bánom,
de ez sem újdonság már, régesrég...

Míg porszívóztam, végre észrevettem,
virágzik karácsonyi kaktuszom!
Úgy szórt virágait önfeledten,
hogy örültem, mint...pók a bambuszon!

No de aztán...! Az autó jól beintett,
nem kegyeskedett indulni sehogy!
Úgyhogy vennem kellett egy hosszú sprintet
az akkushoz, míg lábam összerogy.

Éjsötétség van már úgy hat fele.
A kulcslyuknál elkél a zseblámpa,
ha kapunkat nyitnám...mi a fene?
az izzó kiég, kutya se lát ma!

Így evezek napjaim medrében,
ha nincs rá mód, hogy közember legyek.
Még öt-hat levél jött, azt megnézem,
és elcsüggedve hóhányni megyek!

***

Ivóban

Így szólt bögyös Marcsa: Uraim, záróra!
Mire fel a Joci elhívta pár szóra.
Ide figyuzz, Marcsa, – rivalt rá sötéten,
– Ne találkozz velem soha a sötétben,

hogya este tízkor lehúzkod a redőnyt!
Istenemre mondom, nem kapsz semmi előnyt,
már itten a sarkon úgy elkalapállak,
ha a férjed meglát, nem is reklamálhat!

Éjfélíg tarts nyitva, amíg szépen mondom –
szólt közbe a Jani, – vagy a gigád fojtom!
Jatagánt emelve acsargott egy mólés,
háta mögött másik, kézben kaparókés.

Csöcsös-faros Marcsa mi mást is tett volna,
látta, a közönség mind jobban gyilkolna –
fogta hát a krétát, s a táblára rózta:
Éjjel-nappal nyitva! (Közkíváнат óta)

***

Pikáns Párizs

A Szajna-parton csendesen
bolyong egy bús madám,
ki sóhajtozva elmereng
a sors fordulátán.
„Az arcra ráncot váj a kor
szempillantás alatt,
s olyanná válsz, akár a holt
gyökér a föld alatt.
Hiába volt a rózsza szép,
ha hamvát veszve rút,
és aszfaltos a sztráдавég,
ha röggé vált az út.
Kiittam minden telt pohár
pezsgőt, amit fizet
egy gáláns úr; s nem kaptam már,
csupán csak csapvizet.
Minden akartam lenni, hisz
semmi voltam, s vagyok,
hittem, naggyá válhat kicsi,
s kicsinnyé a nagyok.
És mindkettő beteljesült!

S most, hol a part szakad,
beugrom én! A sors legyűrt,
a párkák alszanak.”
Ekkor borízű hang röppen
egy uszályról felé:
„Hahó, nagysád! Érted jöttem,
bár húsz év telt belé.”
– Későn jöttél, már nem visznek
táncba a pasasok –
kiált a nő – de mondd, ki vagy?
– A régi lakatos!
Mindent megtettem volna én
egy kulcsodért, szívem,
de te nyolcvanat rendeltél,
s ez túl sok volt nekem.
Tudod, ma más a helyzetem,
ezért hát kivártam,
amíg már csak a türelem
terem rózsát nálam!

***

Kedvesek

A katonai temető
csöndes és elhagyott
kapujában két kegyes nő
összetalálkozott.
Két tisztos ősz, agg matróna
– vagy annak látszanak –,
egyiküknél szál rózsza ring,

ahogyan áthalad.
A másik nagy csokrot ölel
– remegnek kezei –,
hozott virágot egy öllel,
mind szerény, mezei.
Az urát hogy szerethette...! –
sóhajtozott sírva
az első, míg elhelyezte
rózsáját a sírra.
Még szöszmötölt a fejfánál,
a sír messze esett,
kellett a kedves sírjánál
pihenni keveset.
Más ösvényen indult haza,
s egy-egy sírnál mit lát?
Nicsak! Majd mindegyik síron
egy mezei virág!

***

Kosár

Lányok, fiúk, hinnétek-e?
de mégis csak úgy volt:
egy fiú két teljes hete
EGY lánynak udvarolt!

A szöszke unta is szegényt,
s kedvetlen volt nagyon;
nem volt a srácban szenvedély,
se bűnös vonzalom.

És törte fejét eleget,
útját hogy' adja ki,
mi bírhatná rá módfelett
őt faképnél hagyni?

Kidobni, jaj, nem lehetett,
a szülők szerették,
sőt pártolták, mert bevetett
seregnyi szép mesét.

Egyébként mindent bedobott:
rossz verseket szerzett,
rózsát lopott, mint egy rovott
múltú, bűnös szerzet,

táncolni vitte, rogyasztott,
ékszerrel lepte meg...
De hideg volt, mint fagyasztott
halfej egy fjord mellett.

Majd esküdözött: pár hónap,
hogy nászt is ülnek ott,
s majd lehozza a lányzónak
az összes csillagot!

Kapott a szón, s felelt a lány
rá gyorsan, könnyedén:
– Ne fáradj! Más is hozta már...
Az összes az enyém!

Mert mindenki AZT akarta,
s én nem mondtam nemet!
Aki kérte, meg is kapta,
s csillaggal fizetett!

* * *

Film

A tündéri leányzó
oly ártatlan és szép,
hogy napba lehet nézni,
de őrá semmiképp.

Szíve jóságos; másért
képes csak harcolni,
de egyébként kettőig
sem tudhat számolni...

Alakja viszont bomba;
ha utcán jártatja,
férfinép szemeit
kocsányon lógatja.

Ez a szende szüzike
mindig bajba kerül.
Az egész film folyamán
sikítva menekül,

üldözik, fojtogatják,
mohón nyúlnak felé,
az erényére törnek,
kést döfnének belé...

Egy szál pendelyben futkos
e szegény teremtés
télen és nyáron. Nyilván
ruhapénze kevés...

Derék udvarlója van;
gyámoltalan legény;
ha lehet, esztergályos,
vagy napszámos szegény,

kovács, vagy autómosó,
netán borbélyzseni;
fő, hogy ne legyen képes
a lányt megmenteni...

Mert sorakoznak ám
a bűsz ellenfelek:
sárkány, uralkodók,
párizsi fogdmegek,

Drakula, várkapitány,
vagy X bolygó ura;
mind azt áhítja, érje
el a lányt bosszúja.

De nem kétségbe esni!
Végső pillanatban,
mikor már minden veszve,
a hős színre rohan!

Száguldva jön Superman,
Pókember, Robin Hood,
s a romantikus hősök,
mind, aki jönni tud...

Felforrt vérrel csatáznak
s okoznak szenvedést
a gaz, hitvány csalárdnak.
Nem hagyva pihenést,

Éjjel és nappal úzik,
hajtják szakadatlan
az ellenfélt – hogy néző
megsajnálja lassan...

S míg a szűz kombinében
– vőlegényt feledve –
szerelmes bujasággal
néz bele szemükbe,

A boldogtalan néző
eltöprenkedhetik...
fránya igazság... ismét
győzedelmeskedik...

* * *

Csíkos krimi

E föld szülötte. Itt cseperedett
végső formát s nagyságot elérve,
míg eljött a nap, melyen az élte
fonala szakadt: durva kéz nyeste,

majd szíve közepébe szúrt, s kéjjel
forgatta a kést húló húsában,
örömét lelve végső tusában,
hol héj repedt, s édes piros vére

lefreccsent a veranda kövére.
Az esetnek három tanúja volt:
a tettes gyermeke, s két nővére,

kiknek becsületén nem esett folt,
bár ők vígan hajoltak fölébe.
De addig már a dinnye rég megholt...

***

Egy művész udvara

Ó, minő furulya
nagyemenő guruja
száll itt a mennyekbe!
Hogyhogy ne menjek be?

Jó. Amíg intonál,
várok a hintónál,
ahol egy költő már
két napja imponál
lakájok hadának,
mivel egy Ladának
verseket írogat,
miközben kéreget,
mivelhogy élelmet
nem hozott eleget.
Már három napja vár
amott a hintónál
ama nagy művészre,
ki tán egyszer végre
fogadni hajlandó
con brio, parlando...
Költ ő a hintóba',
folyik a rímpróba,
s hogy úr hintajába'
ne költsön hiába,
szakajtónyi tojást
helyeznek alája,
s míg telik papírja,
bámulja tapírja.
Kabala-manírja
e papírtapírja,
origámi napon
hajtotta egy japon...

***

Szüreti mulatság

Eldugott hely a mi vidékünk,
És istenfélő nép lakja,
ott történt meg ez a kis eset,
elmondom, hogy más is tudja.
Hármat rikkantott a varnyú,
vagy seregély? ki tudja már?
s mekkorát bődült – hogy a szentkép
lehullt a falról – a számár...!
Rögtön tudtuk e jelekből, hogy
a szőlőbe kell sietni,
ideje van a szüretnek, most
kell a tőkének fizetni.
Ha nem tudtuk vón, Rezes szomszéd
üstöllést be is zörgetett,
szeme már csalé, az orra veres,
újborot vedelt, nem sörbetet.
Biztos jele ez a szüretnek,
mert amikor ő beesik,
csak az újborból lehet részeg,
– rég megitta a tavalyit.
A talicskára hullott, amin
prést vittünk vón a hegyre fel;
szorgalmas ember: lóbórt húzott,
majd hallottuk, hogy énekel.
Jó torkú ember, mint a kántor,
kinek az ablaka előtt
toltuk a hegyre Rezes szomszédot,
ki hortyogva gyűjtött erőt.

Más hely nem lévén, hasára tettünk
két kis hordót, meg egy nagyot,
s tetejébe még az öreg prést is,
és párszáz boros palackot.
Fejébe csapva kalapját, kántor
uram is velünk ügetett,
mert az istenért! – ő ki nem hagyná
az éves szőlőszüretet!
A munkából is kivette részét;
végig hányta a keresztet,
s mikor a piros lé folyni kezdett,
prés csapja alá terpesztett.
Csakhogy felébredt Rezes is közben,
s bőszén féltve napi koncát,
ellökte onnan kántor uram.
No de az se hagyta magát!
Kántorunk látta, elúszhat így a
szokott egyházi tizede,
nosza hát, bőven megsallerozta,
hogyan bezöldült Rezes feje.
Csakhamar egy nagy gombolyagban
csépelték egymást, s végtére
beleestek egy üres hordóba,
mely elindult a hegyről le.
Sebesen gördült a falu felé,
hogyan ájult a két borissza,
s csak a templomkapuban hozta
a pap őket mába vissza.
Csattanva érte el a hordó
éppen a templom íveit,

s a kirontó pap káromkodva
pofozta ittas híveit.
Lécek és dongák és acélpántok
között siratta újborát:
– Bizonnyal nekem szánták e hordót,
S nem felitták e mihasznák?
Szüretre többé ne járj, fiam!
– fenyegette meg kántorát, –
finánc, hordó se kell immár hozzá:
főzzél mostantól pálinkát!

***

Ünnepünk

Haza

Hol a szeretettel
mint meleg szvettel
betakarózhatom,
s vigasz reményével
panaszolhatom el
minden kis bánatom;
hol puha, vetett ágy
vár, tiszta, rendes ház,
s a kertet ápolom
és kedvenc ételem
mind megfőzik nekem:
az az én *otthonom*.

Hova társak járnak,
jó barátok várnak,
s a kapu sarkig tárt,

hol tudás ad neked
bő ismereteket
és széles láthatárt,
hol erkölcs, tisztesség
mindig plántál beléd
néhány alapszabályt,
s nehéz a feladat,
bár az idő szalad:
az a te *iskolád*.

Ahol szomszéd kopog,
mert süteményt hozott,
és megkínál vele,
hol ismerős az út,
mely a domb felé fut,
és minden szeglete;
s ódon kapuk alatt
lebegve fennmaradt
a régmúlt szelleme;
hol postás integet,
és boltos rád nevet:
az a te *lakhelyed*.

Hol mindenkit értesz,
segítséget kérhetsz,
kenyeret és munkát,
hol ismeretlenek
is felköszöntenek,
és éltetik egymást;
s ha el is mész egyszer,
de könnyes szemekkel
holtodig visszavágysz,

hol születél és élsz,
és meghalni remélsz:
az pedig a *hazánk*.

* * *

Kiábrándult dal

A tavasz bomló rüggel hinni kezdi,
hogy a zord téltől stafétát vesz át,
s majd béke csendjében lehet pihenni,
bár fegyvert csörget – mint rég – a világ.

A forradalmak megtisztító lángja
más földrészekre siklott szerteszét,
de él a mélyben, lankadatlan várja
a rendezetlen dolgok szellemét.

Mert kér a nép, ma is, mint kértek akkor,
negyvennyolcban, csupán az alku más.
Vesztes csaták után a szélen parkol,
kiábrándultan élvet hajkurász.

Mert új veszélyek kígyói sziszegnek
mindenfelől; s az érdek poklon úr.
Hazám, nem válsz be megbékélt szigetnek,
ha ünneped banzájjá korcsosul.

Pedig ha kell, most kéne összefogni!
Tanulni kéne negyvennyolc hitét!
Lezárni csúfos múltat, összefonni
minden magyar európai szívét!

* * *

A költő

Mondd, mit ért el gyújtó szavakkal?
Szabadságot, szerelmet várt,
s életét adta harci viharban,
lobogó lángként égve magát...
Érdemes volt? Zsarnokra zsarnok,
háborúk, börtön jutott nekünk...
Szeptember végén sem nyíltak virágok,
s ma lázongó ifjoncnak látja szemünk...

Gyújtó szavakkal, mondd, mit ért el?
Jobb lett a világ őáltala?
Vagy csak piciny rést tudott ütni
fásult értelmeken láng szava?
Neve fennmarad...! Igaz, mindig
társul hozzá a forradalom...
mit fényezett, míg el nem csépett
minden azóta volt hatalom...

Lehet, a nemzet éretlen volt,
s forradalmában szertelen,
és márciusi ifjak között
költőnk rosszkor volt rossz helyen;
– utókor mérlegét billenti
új momentumok serege –
de verseiben óriás volt;
nem vitathatja senki se...!

Szavában, szándékában nemes
– ha nem is annak született –
s ifjú kora hevülő lelkét
egész nemzet értette meg,

s követte őt... Korszellem vétke,
s egy Deák kellett belátni:
nem csatákkal, kiegyezéssel
lehet a Hazát szolgálni!

* * *

Tavaszi gondolat

A nap tűzének sápadt fényű mása
kopogtat be a poros ablakon.
Már játszi árnyak bújnak a falon,
és búcsúzik a tél is, nemsokára.
Míg elheversz a régi pamlagon.
előkerül nemzetiszín kokárda,
s míg zászlót bontok, újra hallgatom
– betör a zajgás, élet a szobába –
marsot gyakorol a karhatalom...

Magam képzelem Petőfi korába,
fújnám, de törten recseg a dalom;
a harci szellem új feltámadása
nem aktuális; közös oltalom
alá tartozunk, mi, keleti bástya,
közös a jelen, múlt, és fájdalom,
a széthúzás is, melynek rút hatása
határon innen s túl csak romhalom,
embernek emberbe marása,
hatalomvágy, önhittség, rágalom...

* * *

Március 15.

Nem, én nem szívesen fényezem a csatát,
csak muszájból vívok
bármiféle harcot;
vallom, hogy az érdek tartja tűzben vasát,
kevesek érdeke
szed embervér-sarcot.

Álok sorával feltüzelt seregek
földért, kincsért, mások
hatalmáért ölnek.
Azt hiszik, hősök, ám csak félrevezetett
áldozatok mind, mind,
gyötrők, s meggyötörték.

Egy lelkesít csupán: ha feltámad egy nép
zsarnokai ellen,
szabad akarattal.
Milliók hevéből megszülető egység
glóriát érdemel
örököld szavakkal.

Fennkölt mondatokból kiégnek a fáklyák,
száradó patakként
tűnnek a kudarcok,
de sejtjeim mélyén óvom Klapka lángját,
él bennem Bem apó,
Isaszeg, a harcok.

***

Isaszeg

Isaszeg. Itt most járódnak a lovak,
puska dörren, hullnak vezényszavak,
és márciusi ifjak szózata zeng.
El a királyt! Szabadság! Nép! – a jelszó
csatára hívó kürt alarmja felett.

Huszár, nemzetőr kardoz, derekas nők
tapsikolnak csatának; felmenők,
falu fogadta régi hagyomány,
hogy zöld mező szélén, szoborhegyen
múltat idéznek szabadságharc nyomán.

De nem éleszt fel múlt dicsőséget
sem ez, sem dolgok átkeresztelése...
Pártos népnek vérzivatar sem elég
eszmék harca, hatalmi csaták ellen,
összefogást tanulni legelőbb.

S tisztázatlan fogalmak erdejében
botorkáló nép bízhat-e erejében?
Összeugrasztott rétegek között
kor, származás, faj válhat újra bűnné,
s élesen látó lehet üldözött!

De százszor unt frázisba siketültnek
ereibe húlt vér ismét pezsdülhet,
ha áprilisi harsanásban elmék
az alapelvekben végre megegyezve
múltat s jelent őszintén helyre tennék!

Tudunk-e ülni közös asztalhoz még,
távol tartva, ki magának kapar?
Vagy régi dicsőségünk is csak emlék,
melyhez ismét nem nővünk fel soha,
s végsorsunk gyűlölet, anarchia?

* * *

Széchenyi

Nem vallották őt magyarnak; osztrák nemes sarjaként
Bécsben fényben, s pompában született.
Meghatározta a létét nemesség ősi jussa:
katona-hivatás volt tervezett életútja.

Ám császári hivatal gáncsolta el tervét;
besúgó rendszer törte félbe karrierjét.
Nyalka huszárként úri szalonokban mulat,
megszállottan keresve ekkor egy új utat.

Európai körutak nyitották fel szemét,
míg magyar birtokain nyalogatta sebtét,
hogymily különbség feszül a kis Viktória
elegáns földje, s magyar honunk állapotá

között; hogy gazdaság gyökeres reformja
nélkül nincs magyar jövő, s haladás, kultúra
kerékbetört álom, reménytelen küzdés...
Árvízi hőst illet meg minden elismerés

ki hazafiság által nyert nemes életcél:
szolgálni a nemzetet, és felemelkedést;
ha Isten dúsan áldott meg földi javakkal,
sírba nem viszed: oszd meg vagyonod másokkal,

hass, alkoss, gyarapíts! Sorsod legyen példa,
hogy' lesz esendő ember a nemzet legjobbja!

Ezt a magasztos eszmét adta Wesselényi
a cél nélkül tengődő grófnak. És Széchenyi

első tanítójának is jár a köszönet:
Magyarrá hajlította e hatalmas szívet,
mely elejére állt elnyomott nemzetünknek,
s vagyonát, erejét átadta bús ügyünknek.

Lázadó szelleme Duna partján bolyong,
a legnagyobb magyar élt itt, és alkotott,
kinek Várhegy látképe nyugózta le szemét,
ha szállása ablakán tekintett este szét.

Az ő nagyságát véli Lánchíd minden szeme,
s Akadémiánk fennkölt, nemes épülete;
ügybuzgalmát Dunánk hajózható medre,
az első gőzhajók pontos menetrendje,

számos könyve, írása, melyet mint bibliát
adogattak vidéken kézről-kezekre át,
hogy főt hajtott előtte legfőbb ellenfele,
s tisztelve a legnagyobb magyarnak nevezte.

S hány ügyet pártolt még! Hányról intézkedett!
Túzzal vitázva mennyi sok jót cselekedett!
Pedig borongós kedve, s lelke démonai
is gyötörték; sújtották rettentő napjai.

Császári megtorlás csúnyán elbánt vele;
Döblingi házban kísért ma halott szelleme.
Büszke sas börtönben! Mert nem viselte el,
leszámolt egyszer e komor étellel...

A nagy folyam partján, hol locska hab csacsog
emléke él, s virul; s addig lángolni fog,
míg feledve hazát, nyelvet, és viadalt,
el nem feledjük őt, a legnagyobb magyart.

* * *

Locsolóversek

Adjonisten, jó napot,
kezemben a vödröm.
Hímes tojást, ha kapok,
bajuszomat pödröm,
elmarad a locsolás,
senki sem lesz ázott,
de ha nincs hímes tojás,
magam is elázok!

* * *

Ne visítson, gazdasszony,
megadom a módját,
hogy eztán is viruljon,
kap egy adag szódát!

* * *

Locsolóversek

Tisztesség a háznak,
jólétet, bőséget!
Kakasszóra keltem, hogy
korán ideérjek.
Leghidegebb kútból
merítettem vizet.
Megöntözöm, kislány,
akármivel fizet!

* * *

Engedj el ma, kedvesem,
locsolnom kell szüntelen.
Először a torkomat,
majd minden szomszédomat.
Nem maradhat ki anyám,
testvérem és ángyikám,
mind az összes nőrokon
öntözést vár e napon!
De ígérem, hogy holnap
csakis téged locsollak!

* * *

Édesanya

Ha csendből hull elő csengettyűző szava
a kisszoba apró fényei közül,
nem kérdés, bizonyosság; ő egy Édesanya,
álomszörny-hessentő, sose könnyörül.

Derengő glóriát regék fonnak neki,
kering feje körül a mesevilág.
Kisgyermek apró kezét kézbe veszi,
s batárrá változik a meleg kiságy,

imbolygó hajó lesz hullámok taraján,
héliummal töltött, színpompás lufi;
győzelmet arat vad indiánhad raján,
mesél, míg a gyermek el tud aludni.

Drága anyai kéz, mire nem vagy képes,
legyél bár sima, vagy barázdált tenyér!
Tőled lesz az otthon tiszta, meleg, fényes,
tőled ízesül a megszegett kenyér.

Lábaid elkopnak a sok futkosástól;
visszér kígyóz, izom, ín nyilall, dagad,
mindig gondoskodnod kell valaki másról,
tettek tonnáival mérheted magad.

Minden porcikádat versbe foglalhatnám,
mégse lenne elég szép a köszönet!
Érdeméremképpen, drága Édesanyám,
hálám jusson néked, örök szeretet!

***

Édes Anyák

Szívünkben lüktet szívdobbanásuk,
erünkben vérük, szánkban szavuk.
Édes Anyák, örök ünnepük van,
génből gén, húsból húsuk vagyunk.

Évezredekől felsejlő ösztön
ézelméét tovább örökítők,
nélkülük véges világ sem lenne,
mert áldozatra kész ős erők.

Halk hullám, ringasd álomba testük,
tűző nap, nekik meleget adj!
Minden eleme földnek és égnek,
hasznukat szolgál, hívük maradj!

* * *

Ember

Hogy ember szült, nem állat,
– csupán törékeny látszat.
Egy embertelen korban
csúszhatunk mind a porban!

Gyengét, beteget védned
kell, míg van egy csepp véred,
magad lásd, ha őt nézed,
ember legyél, fiam!

Lásd a fától az erdőt,
halld a hamisan csengőt,
emeld fel az esendőt,
s ember lehetsz, fiam.

Elved edzd kősziklának,
magad dacoló fának,
melynek tájfun sem árthat,
s ember leszel, fiam!

Oszd meg, ha más még éhes,
magadat se kíméljed,
légy izzón szenvedélyes,
s ember lettél, fiam.

Nem ártottál, csak adtál?
Rosszak közt jó maradtál?
Hűséget el nem hagytál?
Ember voltál, fiam!

* * *

Útravaló

Hogyha iskolád befejezted,
s az élet rögzös útját kezded,
önállóságod okán lesznek,
kik jó tanácsokkal öveznek,
felemlítve bölcs mondásokat,
hét főbünt, krisztusi tanokat.
Egy-két dologra – zokon ne vedd –
én is felhívom figyelmedet.

Ne lopj verset, csak gondolatot,
ha más nálad jobban okoskodott,
de csak azt, ami közkinccsé vált,
s önként, dalolva nyújtották át.
A szép gondolat szabad madár,
csapongva bár, de lánc nélkül száll,
s ha fejedbe fészkelte magát,
követeli: másnak is add át.

Ne rabolj embert, csupán szívet,
mely gyengédségre képes lehet,
csak olyat, amit nem perzselt meg,
s dermedtett kővé esztelen tett.

Mi látásodra tud dobbanni,
veled együtt tud fellobbanni,
s mint virágszirmot hinti eléd
minden önzetlen szeretetét.

Szív és gondolat – mi kellhet még?

Érző szívhez, ha értő elmét
párosítasz, az eredmények
nem vitás, magukért beszélnek.
Betartva ezt az arany szabályt,
úgy vándorolsz egy életen át,
hogymosoly kísér, jóakarát,
s nem roskadsz le a terhek alatt.

Légy bátor hát, és használd eszed.

S ha jó szíved is hozzáteszed,
tisztelt, megbecsült ember lehetsz,
és másokat is felemelhetsz.
S van-e nagyobb dicsőség annál,
ha az utolsó rögös hantnál
egy nemzet áldja meg nevedet,
mely fájdalommal eltemetett?

* * *

Iskolaszünet

Az érett napok peregnek
mint faláról mállt vakolat,
s zárt kapui, hullt redőnye

ellenére mindörökre
lelkébe zárt eszmény marad
még sok iskolás gyerekeknek.

Tán szárnyszegetten elmereng,
miként van abban ráció,
hogy magányba zárja a nyár;
hogy elhagyják a gyermekek,
s ő megroskadtan, félve vár,
kezdődjön a vakáció.

De bezzeg kint az ifjúság
zajongva, visítva vigad;
vissza se nézve fut tova,
őszig élvezi virtusát;
viszi szabadság mámora,
s nyomában csak a csend marad.

Vigyázzon rájuk tér, patak,
tavak, barlangok szája!
E robbanékony tombolás,
a fergeteges gyermekhad
hoz minden nyárra változást,
s csendet az iskolába...

* * *

Hazafiság

Ezerszer szórtak szitkot e hazára
kik elhagyták, vágyak s elvek miatt.
De ki a jobb? Ki ment, vagy ki maradt?
Kinek írhatunk bármit a javára?

S mi a haza? Mit ér melldöngetve
naponta ordító hazafiság,
ha fennhéjázó szomszédpolitikát
tetéz számítón honi gyűlölettel?

A Haza szó, mely hűtlenül elröppen,
de láncot fűzve gondolathegyet
építhet, s feszítve kereteket,
igazabbá rengetheti e földet.

Haza az alföld dús búzamezője;
éltető erő, hullámszó arany.
Kalászában bár magad csak egy szem vagy,
de sokaságban kenyér lesz belőle.

Minden test Haza, mely itt született meg,
s más testekkel néppé faragottan
egy sorsa van akarva-akaratlan,
s porladó csontja is velük lesz egy.

Ne szónokolj róla! Tettekkal kell szeretni!
Hogy otthonná válják, javát keresd!
S ha vérig sért, elűz, akkor is legyen
szívedben megbocsátás, leheletnyi!

* * *

Az eldobott kenyérre

Óarany, tömzsi, drága testem
két karodba fogd, úgy öleld!

Kérgemre keresztet karcolva,
mint őszöd tette, ünnepeld!

Ha nem dúskálsz is földi jókban,
de minden napra tartogatsz

egy darabom fehér kendőben,
már az is nyújt kevés vigaszt.

Segít túlélni, elviselni!
S ha szakad is minden kötél,

én áldott búzám átlényegül,
s legfontosabbik kincset ér.

Lukullusz lakomáján túltesz,
ha rezgő bélű, friss falat,

s jófajta hagyma, zsír mellé még
karcos veresbor is akad.

Szemétre dobott kenyér láttán
szív facsarodik. Megosztva

éhes nyomorgók ezreinek
lennék naponta vigasza.

* * *

Magyarság

Magyarhon, hazám. Fogadom ehelyt,
hogy hozzá hűtlen soha nem leszek.

Megvénült bár, vagy fiatal test rejt,
nem feledem nyelvét, s hitet teszek,

hazám szépségét nem győzőm hirdetni;
elősorolom ízét, bájait
mindenfelé, hol nem ismeri senki,
s forrón dicsérem, mi jó várja itt.

De mit szólok majd, ha arról kérdeznek,
e csodaföldet mily hordák lakják?
Urál menti lanka volt az eredet,
vagy tatár pogányságuk gyomlálják?

Mit válaszoljak, ha nyugtalan kérdik,
van-e gyűlölség, vak rosszindulat;
irigykedés, mind az utolsó vérig,
s buta, végzetes, sanda öntudat?

Mit feleljek, ha kérdezik, jövőbe
kapaszkodik, s fogózik-e a kéz
a gödörben, vagy a csúf múlt erőre
kap újra, s vissza, mindig visszanéz?

Megakaszthatnak, sajnos, igen könnyen.
Elhallgatok majd, s befele hull könnyem...

* * *

Régóta mondják

Régóta mondják mások, épp nem attól
leszel magyar, ha melledet vered.
Az ember megretten a feladattól,
érthet-e szót – ha nem adnak teret –

gyűlölködő, köpködő harsogókkal,
akik nem azt, s nem úgy tudják, mint ő;
más elveket kevernek más valóval,
s más múltat húznak kalapból elő.

Ha nem bírja megállni, s válaszol,
mint dühödt fúriák esnek neki,
hogy ő támadott; s bizton várhatod,
álom velük bárhogy megegyezni.

Mit tehetsz? Hallgass? Bízz csak a szelídek
tévhitében: majd elmúlik egyszer
a gyűlölet? Várj velük, mint szelindek
a koncra, mert jobb nem lesz az ember?

Harmadik nyer, ha kettő összeugrik.
A vitézkedés hős kora lejárt.
Ha nincs kard, de van asztal, lehet úgy is
gazdagítani egy szegény hazát.

***

Holtak napján sírodnál

Úgy lüktet a szél, minden falevél
feljajdul az esteli csendben,
pattog a toboz, hangot viszonz
tört sírokon szökdelő szellem.
Nincs szárnyzuhogás, csak fogvacogás
– mint hóbagoly nappali kertben –,
a fejfa tövéén sárgát vet a fény,
hullt csíkot a fűrtömre csentem.

Most már a levél mind föld fele tér,
– szőnyeg ropog isteni rendben –
mit ősz betemet, mint holt szemedet
sokcsillagos, éteri csendem.

***

Fejfasimogató

Ma halottainkra emlékezünk.
Könnyes a szem. Tétova kezünk
simítja sírhant hideg kövét,
mintha arcához érhetnénk még,
mintha megfoghatnánk kezét...

Mintha a márványlap alatt
a drága halott megmaradt
volna élőnek, s válaszolna
erre a vágyó mozdulatra,
kezünket lágyan megsimítva...

Ma halottainkra emlékezünk.
Sírjaik előtt elrévedünk,
borzaszt a magányos jövődő,
hogyan sorban ki a következő,
s mit hozhat még e szűk esztendő.
Elzokogjuk bús szívünk szerint
árvaságunk, félelmeink,
fejünket fejfájára hajtva,
sorsában sorsunkat siratva,
végében magunk végét vallva.

Ma halottainkra emlékezünk.
Fájó keserveket szenvedünk,
míg ölel imák halk zsongása,

lélekharang szelíd kongása,
füstölgő rőzse roppanása.
Míg mélabúval tölt rőt avar,
holt lelkek árja ködként kavár,
és ezernyi mécses csepp lángja
reszket temető alkonyába,
hol lelkünk vár a megnyugvásra.

Ma halottainkra emlékezünk...

* * *

A temetőkertekben

Hűvös eső monoton
ritmust ver nyár-romokon
magjahullott tobozra,
szélvihar lepofozta,
dermedt levéllepelre.

Ködbe takar a világ,
szürkén bujdosnak a fák,
nedves kérgen mézga ül,
komor a csend, elterül,
fáj a lélek keserve.

Ideje a bánatnak.
Sír a világ, fáradt nap
bágyadt éjbe tűnt tova,
pislog mécslángok sora
a temetőkertekben.

Minden eldugott emlék,
apák, anyák, régesrég
eltemetett érzések
mardosó lánggal égnek,
sosem lesznek feledve.

* * *

Mindenszentek

A kápolna fehér csendjébe tarkán
színeket lop, hangokat, csendülést
a krizantém illatú holtak napján
csokorba préselt bú, emlékezés.

Mécsmorzsák törnek minden pillanatban,
olvad a viasz, semmisül a láng
ölelésében megállíthatatlan
fogy a kanóc, a test, szipog a gyász.

Ó, hány és hány szellem lebeg most sírján
Ölelésre tárt kézzel mindhiába...
Ó, hány és hány utód tépelődik, vakítván
könnytől, káprázattól vigiliára...

Közös fájdalomba olvad magányos
percek gyötrelme, önvád és a kétség,
kielégült-e, míg élt, az általános,
a soha-nem fogyó szeretet-éhség?

* * *

Halloween

Árnyak, árnyak kötélén másznak
rémek, rémek lepnek vidéket,
sötét madár rikoltva röppen
mécses lángol az úritökben,
csontváz, csontváz a porban úszik
ráncos kígyó sziszegve csúszik
zombi rángva botlik az úton
szellem mászik magasba rúdon.
Hej, ma minden halott megéled
mégis szép ez a földi élet
dobban, szökken halálos tánca,
élőket fűz az idő nyársra.

* * *

Árnyak

Ha árnyak settenkednek alkonyatban
aszúsodó tőkéek közt bújva meg
s a vázra futott indák íze pattan
a méla csendben, mint tüzérlöveg,

ha avar ritkás szürke füstje égbe
gomolyog fel lobbanó láng közül
s húz be a ház, vágunk a melegségre,
mert az élet kint s bent megcsendesül,

akkor van legfőbb ideje a múltból
felsejlő árnyakat megölelni,
avagy végképp elzavarni magunktól,
s emléküket terhét vállunkról levenni.

A misztérium pompás arany éke
bársony, bűnbánó leplekkel befed,
gyertyák és mécsek, füstölők ködébe
zárja a dúlt lelkiismeretet,

s a megelevenedett temetőben
reszkető mécszlángok békítenek
magunkkal s árnyainkkal ez időben,
hogyan lakjaikba visszatérjenek.

Mi árnyak voltunk, árnyak leszünk újra,
ha van körforgás, újjászületés.
S hogy ki örül majd jöttünknek, ki tudja?
Tán maroknyian ... ám az sem kevés...!

***

Karácsony táján

Éjjel van...

Éjjel van... ünnepre várakozó,
békére, öröme áhítózó.

Gomolygó hófelhő
cseppekből paplant szó,
szelíden megrázva
hullajtja világra...

Fényvonat gyullad házfalakra,
jégvirág kúszik ablakokra...

Hős szobrán hősüveg,
vascifrás tejüveg
kandeláberekre
simul rá az este...

Teltpolcú kamrában egér motoz,
tavalyi dióból kincset oroz...

Függönyredők alatt
kiglancolt csizmahad
vár tele zsákokra,
rénszarvas szánkóra...

Álmodó téren hízik a dér,
fák közt kódorgó szellő zenél...

***

Karácsonyváró

Oly sötét a holdas éj,
mint ha lenne hófehér
porcukorral hintve be
a murva.
Szél sziszeg és jégcsapot
hizlalgat a vén, fagyott
apácarács léceken
vidulva.

Ott, ahol a nyár fakaszt
forró vérű árnyakat
bíbor rózsás lugasunk legmélyén,

ott, ahol a gondokat
elmossa a gondolat
vágyakozást, szerelmet remélvén,

most sivár és reszkető
faágakról keszkenő
sápadozva hull haló
avarba.

Létek múlnak csendben el,
lassan senki nem felel
esedező lelkünket
zavarva.

Érzem, hogy jön a fergeteg,
lélekharangok zengenek,
a szív fagyott madárként hull a földre,

ha súlytalan a megváltás,
és porhintés csak az áldás,
s már nem hiszünk a csodában, ha jönne.

***

Szív rebben, sejti

Földre boruló gilingalang,
éjféli misére hív a harang.
Hívők imádnak feszületet,
Kisjézus jászolban megszületett,
szeretet-madár bontja szárnyát,
szív rebben, sejti a madárkát,
hópuha szöttesként simul ránk,
hogy adni vágy minden porcikánk,
hogy egybegyűlt embersereg
hőn óhajt jó cselekedetet,
lélek is tisztán, dicsfényben áll,
némul a terem, madár se száll...

A Kisjézus most közöttünk jár...

***

Jégtükör, hómadár

Jégtükör, hómadár
befagyott tóra száll,
élveteg sugarát
hinti a Holdvilág.
Megroskadt fűzfa rejt
odvában rejtekhelyt,
lakója őrzi itt
mogyorót, dióit.

Pattan a nádvilág,
levélt hajt jégvirág,
csőszkunyhó ablakán
bóbiskol a magány.
Hóangyal most oson
végig a nádason,
lábnyoma útvesztő
fátyola ködfelhő.

Szédelgő hópehely
pillogva útra kel,
ápol és betemet,
hűvöse melenget.
Hajlongó fasorok
görbéje nyikorog,
kusza szél ostora
hátukat csapkodja.

Csendtakart házakon
futkos szél-cimbalom,
kéményből füstöt csen,
fenn köröz szédülten,
kalácsot süt a pék,
veti a kemencét,
füst lebbenti tovább
karácsony illatát.

* * *

Betlehem, jászol

Betlehem, jászol
borulj le pásztor
imádd a kisdedet

adj hálát neki
nagynak születni
mocsokban is lehet

tanít mítosza
megkoszorúzva
is elárul hitvány

örök élteden
kísér végtelen
úri huncutság

bűnök tüze vet
bősz lángnyelveket
szörnyed a tiszta

Kell új megváltás
új hit, új áldás
Jézus, jöjj vissza!

***

Vízkereszt

- Gáspár, hol van vágózó
lovad, szekered?
- Szűk nekik az istálló,
gyermek született.
- Bölcs Menyhért, ki segített
a pusztákon át?
- Csillag fénye derített
utat, pocsolyát.
- Jó Boldizsár, mit akarsz,
mért jöttél ide?
- Tudás kínzó vágya hajt
jászol elibe.

Három király elfárad,
szalmába hever,
áhítat-csendbe bágyad
állat és ember.

***

Advent

Kis, pisle fények égnek kint,
az első gyertyát gyújtjuk bent,
leszáll az est sötétje kint,
fagyos ujjunkat fújjuk bent.

Csizma kopog a csendbe kint,
lobban a másik mécses bent.
Tanakszunk, hó most lesz-e kint,
sül a bejgli, a mézes bent.

Magyal, koszorú dísze kint,
harmadik láng is lobban bent.
Réce száll jeges vízre kint,
aprósütemény roppan bent.

Család apraja-nagyja kint,
négy gyertyalángocska megnő bent.
Gondját mindenki hagyja kint,
ünnep, szikrázó fenyő bent.

***

Újszülött év

Hát megjöttél. Pizkosfehér
és gyér havat pakolt e tél
kis öklödbe, újszülötte
időnknek, mely vénséges vén.

Kezecske már kutatva jár
bölcsőd falán, ködöt szítál,
s bár rózsát, lent nyáron terem,
nyoma még csak lógó jégcsap.

Nincs hangfogó, nincs altató,
rakéta szór szikraözönt,
petárda szól a talp alól,
az ó világ ujjong, köszönt.

Mit vesz elő e csecsemő,
jót vagy rosszat hoz a földre?
Akármit adsz, reményt fakassz,
egész világ üdvözöltje!

Ne létezzen fedéltelen,
add, hogy egyen, áldott legyen
minden szegény, s a földtekén
szeretet, és szép éledjen!

***

BUÉK

A planéta elcsendesült,
álomba hullt, fagyba merült
csendje magára rávall,

hisz láthatod, a perc szalad.
Csapd be magad a pillanat
apró boldogságával!

Mostantól lásd jobbnak a jót,
szebbnek a szemkápráztatót,
örülj, hogy élsz, hogy érzel!

Legyen minden virág pompás,
a választott út megoldás,
melytől sohasem térsz el;

az illatos kávé íze,
fürdőhabos kádad vize,
zúzmarák olvadása, –

az új évben mind ok lehet
hinni: az Úr tenyérbe vett,
s mosoly fakadjon szádra!

* * *

Farsang

A víg hetek idénye ez,
Farsang Herceg viháncol,
s ha Vízkereszt így fémjelez,
az egész világ táncol.

A méla ér még hófehér
parttal alussza álmát,
de már elér hozzá, a szél
visz karneváli lármát.

Tél itt nem úr; a szív virul,
és ifjúságát érzi,
sikong a húr, mámorra gyúl
pezsgőtől nő és férfi.

Ha láb dobban, ha fény lobban,
űződik tél sötétje,
és markokba gyúl még jobban
az új erők fölénye.

Dobbanj, te láb! Így legalább
veszti a tél erélyét.
Ébredj, világ, hogy megtaláld
új vetések reményét.

